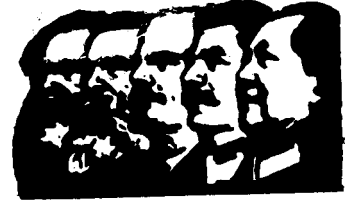

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΜΑΡΤΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 277 ΔΡΧ. 200

ΝΑ ΚΟΨΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΦΡΑΞΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Η άνοδος του ρωσόφιλου Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ δεν είναι μια ξαφνική εξέλιξη, αλλά μια άμεση συνέπεια της γενικότερης προώθησης των πολιτικών θέσεων όλου του ρωσόφιλου μπλοκ. Ο Καραμανλής στην ηγεσία της ΝΔ αντιστοιχεί στη ραγδαία άνοδο του ρώσικου δί-δυμου Λαλιώτη - Σκανδαλίδη στην πραχτική πολιτική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, τη συμπληρώνει και σε ένα μεγάλο βαθμό είναι προϊόν της.

Η σύνδεση Λαλιώτη - Καραμανλή δε βγαίνει μόνο από τα ευνοϊκά σχόλια που κάνει ο πρώτος για το δεύτερο ούτε -ακόμα περισσότερο- από το σκανδαλώδες επίμονο κάλεσμα του Λαλιώτη στη μητσοτακική ΝΔ να σπειρωθεί γύρω από τον Καραμανλή (τηλεοπτική συζήτηση στο Mega στις 25 Μάρτη). Αυτή η σύνδεση βγαίνει από τη συμπίεση τους στη μεγάλη σοσιαλφασιστική επίθεση που έχει εξαπολύσει ενάντια στη χώρα και το λαό μας το ρώσικο μπλοκ από τα τέλη του προηγούμενου χρόνου. Σ' αυτή την επίθεση τα δύο πραχτόρικα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ηγούνται ενός στρατού στον οποίο Καραμανλική ΝΔ και λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ προσφέρουν το βασικό όγκο των δυνάμεών του. Η ταυτόχρονη άνοδος Λαλιώτη - Καραμανλή είναι προϊόν της προώθησης των θέσεων αυτού του στρατού σε πολλά μέτωπα αντιπαράθεσης.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΤΡΕΙΣ ΠΥΡΡΕΙΕΣ ΝΙΚΕΣ

Πρόκειται για τρία μέτωπα αντιπαράθεσης: Το μέτωπο της ναυτιλίας, το μέτωπο των τραχτέρ και το μέτωπο των σχολείων. Στα τρία αυτά μέτωπα οι σοσιαλφασίστες χτύπησαν με ισάριθμες σκληρές επιθέσεις τριών βάρβαρων και φανατικών ταξικών αποσπασμάτων τους που

χρησιμοποίησαν σε διαφορετικό βαθμό τις μεθόδους της οικονομικής βίας και της καταστροφής και σε κάθε περίπτωση και στο έπακρο τη μέθοδο της ομηρίας των αμάχων. Τα αποτελέσματα των τριών μαχών δεν ήταν αμέσως ορατά στο επίπεδο των συσχετισμών στο κάθε μέτωπο ξεχωριστά, αλλά γίνονται τώρα ορατά κυρίως έμμεσα, δηλαδή στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας.

Από μια πρώτη ματιά φάνηκε πως το προοδευτικό στρατόπεδο κέρδισε κατά κράτος τη μάχη της Θεσσαλίας και τη μάχη των σχολείων και πως πέτυχε μια αναστολή στο μέτωπο της ναυτιλίας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για πύρρειες νίκες ή, κα-

λύτερα, για νίκες με βαριά πολιτικά ανταλλάγματα.

Οι κνίτες με τα τρακτέρ τσακίστηκαν επειδή τους μίσησε ο λαός και επειδή ο βρόμικος αγώνας τους ξεφούσκωσε μαζί με τα λάστιχα των τρακτέρ τους. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς μια “λεπτομέρεια”: Στο δεύτερο γύρο δεν κατέβηκαν τα τρακτέρ του ΠΑΣΟΚ.

Αυτό δεν ήταν καθόλου προϊόν μιας αυθόρμητης κίνησης της πασοκικής βάσης ενάντια στον Πατάκη ούτε μιας πασοκικής αυτοκριτικής για τον πρώτο γύρο, αλλά μιας συναλλαγής. Πριν το δεύτερο γύρο των τρακτέρ ήταν που ο Σκανδαλίδης ξεκίνησε την επίθεσή του στον Τζουμάκα και,

κυρίως, στον Τσουκάτο μιλώντας για “καλαμοκαβαλάρηδες”. Το αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης μπορούσε να το μαντέψει κανείς από δύο στοιχεία: το ένα ότι ο Σκανδαλίδης μετά από τη συνάντησή του με το Σημίτη λίγες μέρες πριν το δεύτερο γύρο δήλωσε πως τα βρήκε μαζί του και ότι τα νέα μπλόκα δε θα αποτελούσαν πρόβλημα, και το δεύτερο ότι τα “πράσινα” τρακτέρ πραγματικά αυτή τη φορά δεν κατέβηκαν με τους κνίτες και τους νεοδημοκράτες. Μετά όμως το δεύτερο γύρο δεν ήταν ο Τζουμάκας που συνόδευσε το Σημίτη στη Θεσσαλία, αλλά ο Λαλιώτης. Ήταν δηλαδή ο άνθρωπος που τήρησε από την αρχή της με-

γάλης σύγκρουσης την πιο φιλική στάση προς τους κνίτες, ο άνθρωπος που διατυμπάνιζε τη θέση του περί δίκαιων αιτημάτων των αγροτών και χαρακτήριζε “υπερβολικά τολμηρή” τη μορφή πάλης των μπλόκων που αυτοί χρησιμοποιούσαν.

Τα αντίστοιχα έγιναν με τη μάχη των σχολείων. Εδώ η μεταστροφή της ΠΑΣΚΕ στους δασκάλους και ιδιαίτερα, στη συνέχεια, στους καθηγητές, δεν μπορεί να έγινε μόνο από την πίεση του λαού, της μάζας των καθηγητών και της κομματικής βάσης του ΠΑΣΟΚ. Ειδικά η κλίκα του Τσούλια με την ακραία

συνέχεια στη σελ. 3

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΦΑΤΟΣ ΝΑΝΟ

Λίγες βδομάδες μετά το σοσιαλφασιστικό πραξικόπημα του αλβανικού νότου ήταν αρκετές για να πέσει και το τελευταίο πέπλο αυτής της βρομοδουλειάς που θέλησε να προσποιηθεί τη λαϊκή εξέγερση. Αν υπάρχει τώρα στο Νότο μια αληθινή λαϊκή δραστηριότητα είναι η προσπάθεια των κατοίκων να προστατέψουν τα σπίτια, τις περιουσίες και τη ζωή τους από τις χιλιάδες ληστοσυμμορίες που έχουν ρημάξει τα πάντα.

Ολόκληρα χωριά ερημώνονται και οι πιο πλούσιοι από τους κατοίκους της υπαίθρου σχηματίζουν ένοπλα αποσπάσματα, ακόμα και με πληρωμή, για να περιφρουρούν πολλά χωριά από κοινού (*Ελευθεροτυπία*, 24 Μάρτη). Αντίθετα απ' ό,τι θα συνέβαινε σε κάθε αληθινή λαϊκή εξέγερση, εί-

ναι η μεγάλη μάζα του λαού και όχι η αστική τάξη που θέλει να δραπετεύσει, και μάλιστα με απεγνωσμένο τρόπο, από τη χώρα. Ο καθένας που δεν ανήκει στους νέους μηχανισμούς εξουσίας ή ληστείας θέλει να γλιτώσει από την κόλαση της καταστροφής. Οι σοσιαλφασίστες του Νότου ισχυρίζονται ότι δεν έχουν αρκετές δυνάμεις για να χτυπήσουν τις ληστοσυμμορίες. Μα αυτό θα ήταν το πιο εύκολο πράγμα αν ο ίδιος ο λαός ήταν σε ένοπλη εξέγερση, όπως ισχυρίζονται. Η αδυναμία εδώ των σοσιαλφασιστών ηγετών της υποτιθέμενης εξέγερσης να επιβάλουν την τάξη αποκαλύπτει, πρώτον, τους δεσμούς της με τις συμμορίες και, δεύτερο και κυριότερο, τη μη αυτοοργάνωση του λαού, όπως θα γινόταν σε μια γνήσια λαϊκή εξέγερση.

Να λοιπόν πώς τα γεγονότα έχουν γκρεμίσει όλο το παραμύθι. Η αληθινή αδυναμία των πραξικοπηματιών εκδηλώνεται όσο περνάει ο καιρός. Το καλό γι' αυτούς θα ήταν, μέσα στο θόρυβο από την κατάρρευση των αδύναμων κρατικών δομών στο Νότο, που πραγματοποιήθηκε τις πρώτες μέρες, να καταρρεύσει και ο Μπερίσα στο Βορρά. Από την ώρα που ο Μπερίσα κρατήθηκε μαζί με τη Βουλή και σταθεροποιήθηκε σχετικά, άρχισε να βγαίνει μια τέτοια μπόχα από το Νότο που σκέπασε όλη την Αλβανία και όλη την Ευρώπη. Η αποσύνθεση και αποκάλυψη των ιδίων των πραξικοπηματιών προχώρησε με γρηγορότερα βήματα απ' ό,τι η κυβερνητική αποσύνθεση στο Βορρά.

Έτσι, έγινε πολύ δύσκολο στη ρώσικη υπερδύναμη και στον προ-

βοκάτορα Κλίντον, που οργάνωσαν το πραξικόπημα του Νότου, να πετύχουν την πτώση του Μπερίσα. Αυτός ο τελευταίος υποχώρησε και πραγματοποίησε την κυβέρνηση εθνικής ενότητας για να μη χάσει τους δεσμούς του με την Ευρώπη, που απαιτούσε αυτή την κυβέρνηση επίσης πιεσμένη από τις υπερδυνάμεις και με την αυταπάτη ότι θα οδηγούσε στ' αλήθεια στην αποφυγή ενός εμφύλιου. Όμως μετά το σχηματισμό της κυβέρνησης αυτής, που αντανάκλωσε μια δυαδική εξουσία στη χώρα, άρχισε να χάνει έδαφος ο ένας πόλος, ο σοσιαλφασιστικός, και να ισχυροποιείται ο προοδευτικός - δημοκρατικός. Σ' αυτό το διάστημα ο Βορράς έγινε το μο-

συνέχεια στη σελ. 8

Πέραμα: Σοσιαλφασιστική προβοκάτσια πάνω στο αίμα των εργατών της Ζώνης

Εργατικός έλεγχος για τη ζωή και την ασφάλεια των εργατών

Νέο εργατικό αίμα έτρεξε για μια ακόμη φορά στην επισκευαστική ζώνη Περάματος.

Δύο νεκροί εργάτες και έξι τραυματίες προστέθηκαν στο μακρύ κατάλογο των θυμάτων της Ζώνης από την έκρηξη στο πλοίο "Ευγενία". Όπως μετά από κάθε τέτοιο γεγονός, έτσι και τώρα όλα τα φώτα της δημοσιότητας, όλοι οι φορείς και οι αρμόδιοι έπεσαν στο Πέραμα.

Όλοι έκφρασαν τις διαρτυρίες τους, τη λύπη τους, άλλοι την αγανάχτησή τους, όμως τώρα που η ζωή γύρισε στην καθημερινότητα της η ωμή και πικρή αλήθεια για τους εργάτες της Ζώνης παραμένει: Ποιος έχει σειρά;

Αυτό το ερώτημα θα παραμένει κυρίαρχο για τους εργάτες στο Πέραμα όσο το συνδικαλιστικό κίνημα στη Ζώνη μένει αιχμάλωτο του ψευτοΚΚΕ.

Γιατί καμιά δίκαιη λαϊκή διαμαρτυρία, καμιά αγανακτισμένη κοινή γνώμη, καμιά πλατιά δημοσιότητα στο πρόβλημα δεν μπορεί να γίνει βάση για τη λήψη μέτρων στη Ζώνη όσο το ψευτοΚΚΕ κυριαρχεί, όσο το κόμμα αυτό του σοσιαλφασισμού χρησιμοποιεί τη δίκαιη αγανάκτηση και κατακραυγή για την εξυπηρέτηση των δικών του σχεδίων. Έτσι χρησιμοποίησε και το πρόσφατο εργατικό αίμα.

Το "ατύχημα" έγινε σε μια στιγμή που το ψευτοΚΚΕ προσπαθούσε χωρίς επιτυχία να βγάλει τους εργάτες της Ζώνης δίπλα στους καθηγητές στην πολιτική του προβοκάτσια με πρόσχημα την ανεργία. Η "πενθήμερη περικύκλωση" του υπουργείου Ναυτιλίας είχε αποτύχει λόγω της μη συμμετοχής των εργατών.

Την προβοκάτσια που έψαχνε στο προηγούμενο διάστημα χωρίς επιτυχία προσπάθησε να την κάνει τώρα. Έτσι, εκμεταλλευόμενο την ευαισθησία της κοινής γνώμης, την πλατιά δημοσιότητα και την αγανάκτηση των εργατών, οργάνωσε μέσα από τις διοικήσεις των σωματείων της Ζώνης που ελέγχει διαδήλωση έξω από το υπουργείο Ναυτιλίας την ώρα που ο υπουργός Σουμάκης μαζί με το Σημίτη και την Ένωση των Εφοπλιστών συζητούσαν στην Αθήνα, σε προκαθορισμένη συνάντηση εκεί. Κρύβοντας αυτό το γεγονός από τους εργάτες, ανακοίνωσε πως ο Σουμάκης έφυγε στα κρυφά πριν 5 λεπτά για να μη δεχτεί τα σωματεία και με μια ομάδα 30 περίπου ανθρώπων προσπάθησε να κάνει "μπούκα" στο υπουργείο.

Μετά από συνεννόηση με την αστυνομία και αφού έδωσαν "τελεσίγραφο" στο Σουμάκη, μπήκαν στο ισόγειο του υπουργείου χωρίς καμία αντίσταση και έγραψαν πάνω στους τοίχους με σπρέι

"υπουργείο εγκλήματος". Όταν ήρθε ο Σουμάκης, η ίδια ομάδα τον υποδέχτηκε με αυγά, κέρματα και μπουκάλια από νερό, δίνοντας... μαθήματα χουλιγκανισμού των γηπέδων στους έκπληκτους εργάτες.

Όλα αυτά τα γεγονότα έγιναν μπροστά στις κάμερες των τηλεοράσεων και στα φλας των δημοσιογράφων και ονομάστηκαν "αγώνας των εργατών της Ζώνης".

Αυτός ο "αγώνας" έγινε σε μια στιγμή που μετά από μια παρατεταμένη ανεργία άρχισαν να μπαίνουν καράβια για επισκευή στο Πέραμα. Το ψευτοΚΚΕ, μέσα στα πλαίσια της γραμμής του αντιεφοπλιστικού μετώπου, έχει για χρόνια σαμποτάρει τη Ζώνη διατηρώντας ένα καθεστώς ανωμαλίας και απειλής απεργιών, πράγμα που χτυπάει την καρδιά του Περάματος, τη γρήγορη επισκευή.

Έτσι και τώρα ήθελε να δείξει μ' αυτή την προβοκάτσια πως στον Πειραιά "οι εργάτες καίνε το υπουργείο", πως η Ζώνη βρίσκεται σε καθεστώς "άγριων απεργιών" και "μεγάλων αγώνων", και μάλιστα την ίδια ώρα που η Ένωση των Εφοπλιστών συζητάει με τον πρωθυπουργό και τον μετέπειτα λερωμένο με αυγά υπουργό Ναυτιλίας.

Αυτή ήταν η μία πλευρά της χρησιμοποίησης του αίματος των εργατών από το σοσιαλφασισμό.

Η άλλη ήταν η προσπάθειά του για την κατάκτηση θέσεων μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Εδώ είναι το ζήτημα των αιτημάτων για την προστασία της ζωής των εργατών. Το ψευτοΚΚΕ δε διατύπωσε ούτε πρόβαλλε το παραμικρό αίτημα πάνω σ' αυτό.

Έμεινε στις κινητοποιήσεις του, στα προηγούμενα "αιτήματα", και ιδιαίτερα αυτά που του δίνουν καίριες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό: Στην υπό δημιουργία διεύθυνση του ΟΛΠ για τη Ζώνη, στην Επιτροπή για την εκκαθάριση του μητρώου των εργοδοτών και πιθανά για την προώθηση δικών τους ανθρώπων μέσα στο Λιμεναρχείο.

Το ψευτοΚΚΕ θέλει τον πλήρη έλεγχο της Ζώνης και προβάλλει τη δική του συμμετοχή μέσα στα κρατικά όργανα σαν την προϋπόθεση για το σταμάτημα των ατυχημάτων.

Ας δούμε όμως ποια είναι η κατάσταση. Η βάση των ατυχημάτων στο Πέραμα βρίσκεται σε δύο ζητήματα: Στο γραφειοκρατικό και διεφθαρμένο κρατικό μηχανισμό και στη διάσπαρτη μικρή και ασύδοτη αστική τάξη της Ζώνης.

Οι δύο αυτοί παράγοντες -κατεξοχήν αντιπαραγωγικοί- πρέπει να λειτουργήσουν σε μια

Ζώνη που, για να σταθεί στο διεθνή ανταγωνισμό, πρέπει να κρατήσει το βασικό της όπλο, τη γρήγορη επισκευή. Αυτή η αντίφαση είναι βάση συνεχών ατυχημάτων στο Πέραμα.

Το γραφειοκρατικό κράτος έχει γεμίσει τη Ζώνη από νόμους και κανονισμούς άχρηστους και τρομακτικά αργούς χωρίς συγκεκριμένη μελέτη, αλλά και μηχανισμούς που θα εξασφάλιζαν πρακτική γρηγοράδα και ασφάλεια. Όλο αυτό το πλέγμα των νόμων και των κανονισμών λειτουργεί αποκλειστικά σχεδόν για να τρέφεται η διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία τόσο του ΟΛΠ και του Λιμεναρχείου όσο και ένας ολόκληρος κύκλος παρασίτων. Έτσι λοιπόν μέσα σ' αυτό το μπλέξιμο του πλήθους των άσχετων κανονισμών και των νόμων και της διαφθοράς δεν μπορεί να υπάρξει κανένας ουσιαστικός έλεγχος από τη μεριά του κράτους. Στην πράξη κυριαρχεί η γρηγοράδα της επισκευής, που λύνει την αντίφαση με το φακελάκι από τον εφοπλιστή ή τον εργοδότη και συχνά πληρώνεται με το αίμα των εργατών.

Από την άλλη μεριά, η μικρή και διάσπαρτη αστική τάξη της Ζώνης, γεμάτη τυχοδιωκτισμό και δίψα για γρήγορο κέρδος, δεν έχει την οργανωμένη υποδομή για ταχύτητα στην επισκευή. Όλη της η ύπαρξη στηρίζεται στην υπερεκμετάλλευση των εργατών με πρωτόγονα μέσα, στην εξαντλητική υπερωρία και στην τεράστια εντατικοποίηση.

Αυτή είναι η δεύτερη βασική αιτία των ατυχημάτων στο Πέραμα.

Και στα δύο αυτά ζητήματα το ψευτοΚΚΕ βρίσκεται μέσα στην κυρίαρχη πολιτική της βάνουσης εκμετάλλευσης των εργατών.

Το ψευτοΚΚΕ ποτέ δεν έβαλε ζήτημα ανατροπής της διεφθαρμένης κρατικής γραφειοκρατίας, αλλά το μόνο που κάνει μετά από κάθε ατύχημα είναι να ανασύρει από το χρονοντούλαπο κάποιον κανονισμό που δεν εφαρμόστηκε και να ζητάει τη δικιά του μεγαλύτερη συμμετοχή μέσα στα κρατικά όργανα.

Από την άλλη μεριά, για να εξασφαλίσει τον οικονομικό έλεγχο της Ζώνης, έπαιξε για ένα μεγάλο διάστημα και παίζει ακόμα το ρόλο του εκφραστή των "μικρομεσαίων" της Ζώνης επιβάλλοντας το καθεστώς της υπερωρίας και της ασυδοσίας που σκοτώνει.

Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιεί στην πραγματικότητα αυτή την εργοδοσία μέσα από εκβιασμούς και την προσφορά φτηνών εργατών σαν το βασικό του σύμμαχο στην πάλη του για τον έλεγχο της Ζώνης.

Γι' αυτό ποτέ τα σωματεία της Ζώνης δεν απόδωσαν ποινικές ευθύνες για κανένα εργοδότη μετά από ατύχημα, παρά τις κάθε φορά πιέσεις των συντρόφων του ΕΡΓΑΣ.

Ένα πράγμα χρειάζεται σήμερα στη Ζώνη για τον περιορισμό των ατυχημάτων: Να αναλάβουν τον έλεγχο για την προστασία της ζωής τους οι ίδιοι οι εργάτες.

Κανένας κρατικός φορέας, καμιά νομοθεσία, καμιά επιτροπή υγιεινής και ασφαλείας δεν μπορεί να εξασφαλίσει την ασφάλεια των εργατών. Αυτή είναι η πικρή και αιματηρή πείρα χρόνων στη Ζώνη.

Ο εργατικός έλεγχος είναι σήμερα όσο ήταν και χθες το αίτημα των εργατών της Ζώνης για την προστασία της ζωής τους.

Και αυτός ο έλεγχος, ακριβώς επειδή θα στηρίζεται στην πιο παραγωγική τάξη, στην πιο έμπειρη και ανιδιοτελή, θα είναι αυτός που θα βρίσκεται στην κατεύθυνση της στήριξης και της ανάπτυξης της ανταγωνιστικότητας της Ζώνης.

Οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ από χρόνια πρότειναν ένα συγκεκριμένο σχέδιο εργατικού ελέγχου μέσα στο λιμάνι.

Πάνω σ' αυτό πάτησε το ψευτοΚΚΕ για να το διαστρεβλώσει και να κάνει τις λεγόμενες "μικτές επιτροπές υγιεινής και ασφαλείας". Στις επιτροπές αυτές όμως δεν είχαν πλειοψηφία οι εκπρόσωποι των εργατών, αλλά οι εκπρόσωποι των κρατικών οργάνων. Οι εκπρόσωποι των εργατών δεν ήταν αιρετοί, αλλά διορισμένοι από τις ηγεσίες των

συνδικάτων.

Ο έλεγχος δεν ήταν καθημερινός, αλλά κάποια βόλτα 1-2 φορές τη βδομάδα, ήταν όπως έλεγαν "δειγματοληπτικός". Και ακόμα πιο πολύ αυτές οι επιτροπές δεν μπορούσαν να σταματήσουν το καράβι αν είχε πρόβλημα ασφαλείας, κόβοντας μόνο μερικά πρόστιμα ολίγων χιλιάδων δραχμών που ποτέ δεν πληρώνονταν.

Στην πραγματικότητα αυτές οι "επιτροπές" κατέρρευσαν και μαζί τους κατέρρευσε όλο το σύστημα της ασφαλείας που έστησε μέσα απ' αυτές το ψευτοΚΚΕ. Οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ πρότειναν σαν το μοναδικό αίτημα των κινητοποιήσεων για το θάνατο των συναδέλφων την αντικατάσταση αυτών των επιτροπών με πραγματικές επιτροπές εργατικού ελέγχου. Τη συγκρότηση μιας αυτοτελούς επαγγελματικής επιτροπής ασφαλείας, με πλειοψηφία στη σύνθεσή της αιρετούς εκπροσώπους των εργατών, με δικό της μηχανισμό και ειδικούς που θα πληρώνονται από το κράτος και θα κάνουν καθημερινό έλεγχο σε όλη την επισκευαστική ζώνη.

Μόνο μια τέτοια επιτροπή, νομοθετικά θεσμοθετημένου εργατικού ελέγχου με μεγάλες αρμοδιότητες μπορεί χτυπώντας την κρατική γραφειοκρατία να υπερασπίσει τη ζωή και την ασφάλεια των εργατών. Αυτή την επιτροπή θα παλέψουν για να υλοποιήσουν οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ στη Ζώνη βάζοντας πάνω απ' όλα τη ζωή και την ασφάλεια των εργατών.

Οι χιτλερικοί καλούν Πουντίδη

«Αν δείτε πουθενά "συντρόφους" της ΟΑΚΚΕ σφυρίζτε τους ένα όνομα: Πουντίδης!!!» (Χρ. Αυγή, 14-19 Μάρτη).

Για όσους αναγνώστες μας δε γνωρίζουν, ο Πουντίδης είναι στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά και από τους αρχηγούς των ΚΝΑΤ στην πόλη.

Είναι αυτός που, όπως είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, είχε αρνηθεί ψήφισμα καταγγελίας ενάντια στη χιτλερική συμμορία για τον ξυλοδαρμό των συντρόφων μας στον Πειραιά τη στιγμή που κολλούσαν αφίσες με την καταγγελία των μπλόκων του σοσιαλφασισμού λέγοντας πως: «αφού είναι ενάντια στους αγρό-

τες, καλά τους έκαναν».

Όπως και να το κάνουμε, οι αγάπες δεν κρύβονται!!!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 4.800

Εξαμηνιαία: 2.400

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟ ΜΕΤΩΠΟ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

κνίτικη και αντιευρωπαϊκή της γραμμή δεν μπορεί να μεταστράφηκε προς το τέλος δίχως ανταλλάγματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε κανείς να εξηγήσει το γεγονός ότι προς το τέλος της απεργίας το δίδυμο Λαλιώτη - Σκανδαλίδη κέρδιζε παταγωδώς την ηγεμονία στον τομέα επικοινωνίας του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή στον τομέα της προπαγάνδας, οπότε και στον τομέα της διαμόρφωσης της πολιτικής γραμμής προς τα έξω; Αυτή η ξαφνική προώθηση θέσεων ήταν η πιο σκανδαλώδης του αμαρτωλού δίδυμου, στο βαθμό που γινόταν ακριβώς τη στιγμή που ο κύριος εχθρός του ΠΑΣΟΚ ήταν ο ΣΥΝ, δηλαδή η πιο επιθετική και ηγεμονική τάση μέσα στη λυσσασμένη ΟΛΜΕ. Όμως εκείνο που χαρακτηρίζει το δίδυμο Λαλιώτη - Σκανδαλίδη είναι ότι σηκώνει μια σημαία: τη σημαία της κεντροαριστεράς ή, καλύτερα, της ενότητας με το ΣΥΝ. Την ώρα δηλαδή που ο ΣΥΝ κατασπάραζε την κυβέρνηση παραλύοντας τα σχολεία, έρχονταν στα πράγματα μέσα στην κυβέρνηση οι καλύτεροι φίλοι του. Αυτοί είναι που καλούν τους Ντ' Αλέμα για να φτιάξουν το συνοικέσιο με το ΣΥΝ και αυτοί που καμαρώνουν διαρκώς δίπλα στη Δαμανάκη επαναλαμβάνοντας το σύνθημα "Να είμαστε ανοιχτοί στην κοινωνία", δηλαδή στα κνίτικα και συνασπισμοκνίτικα τάγματα εφόδου.

Αν λοιπόν στα μέτωπα της Θεσσαλίας και των σχολείων οι φαινομενικά ή έστω σε ένα πρώτο επίπεδο νικημένοι κνίτες κέρδιζαν τόσα πολλά στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο, τι θα γινόταν με τη ναυτιλία; Εδώ η ευρωπαϊκή τάση της κυβέρνησης με εκπρόσωπο το Σουμάκη είχε υποκύψει στους σοσιαλφασίστες του Πειραιά. Αυτοί μ' ένα τσούρμιο 200 ατόμων που δεν ήταν ναυτικοί μπόρεσαν να αποκλείσουν το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας δίνοντας ύπαρξη σε μια απεργία που δεν είχε ούτε στοιχειωδώς την εσωτερική δύναμη να αντιταχθεί στους αληθινούς ταξικούς αντιπάλους της, που ήταν οι ακτοπλοίοι εφοπλιστές. Η βασική αιτία γι' αυτό το τελευταίο είναι ότι ο Περισσός είναι σε στρατηγική συμμαχία με τους ακτοπλοϊούς στο ζήτημα του καμποτάζ, δηλαδή της μη απελευθέρωσης της ακτοπλοΐας στο διεθνές ανταγωνισμό. Το αληθινό κέρδος για τους κνίτες σ' αυτή την απεργία δεν ήταν βέβαια τα ψίχουλα που πήραν οι ναυτεργάτες στο φορολογικό και το ασφαλιστικό, αλλά ότι Σουμάκης και κυβέρνηση δεν τολμάνε πια να τα βάλουν με τον Περισσό στο στρατηγικό και καίριο ζήτημα της απελευθέρωσης των συνθέσεων των πλοίων για την πομπόρα ναυτιλία. Έτσι, κάθε μέρα που περνάει το ψευτοΚΚΕ κερ-

δίζει αυτό που θέλει, δηλαδή τη φυγή του μεγάλου εφοπλιστικού κεφάλαιου από την Ελλάδα.

Όμως ούτε εδώ η βασική επιτυχία του σοσιαλφασισμού είναι στο συγκεκριμένο κοινωνικό και οικονομικό μέτωπο, αλλά στο καθαυτό πολιτικό, δηλαδή στο ζήτημα της κρατικής μηχανής. Εδώ ο Λαλιώτης απόσπασε ηγεμονία σε όλα τα ζητήματα της ναυτιλίας και του Πειραιά σαν λιμανιού. Ο αρχηγός των ρωσόδουλων του ΠΑΣΟΚ έγινε υπεύθυνος του διυπουργικού για τα ζητήματα της ναυτιλίας και του λιμανιού του Πειραιά. Είναι ο Λαλιώτης που έχει τώρα τον πρώτο λόγο στα ζητήματα της Ζώνης, των Δήμων του Πειραιά, της ανάπτυξης (δηλαδή του οικονομικού σαμποτάζ) και βέβαια της ναυτιλίας και των ναυτεργατών. Αυτός ο ρόλος του δένεται τώρα στην εντέλεια με την ισχυρή του θέση μέσα στη Β' Πειραιά, όπου επεδίωξε και εκλέχτηκε το '93 πρώτος βουλευτής για να στήσει έναν ισχυρό προσωποπαγή μηχανισμό εξουσίας σε μια καιρία περιοχή όπου κυριαρχούσαν οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ.

Να λοιπόν που οι τρεις μεγάλες ρώσικες επιθέσεις του χειμώνα (Θεσσαλία, ναυτιλία, σχολεία), ενώ αποκρούστηκαν στο κατεχοχόν συνδικαλιστικό επίπεδο, ενώ μισήθηκαν -ιδιαίτερα η πρώτη- από το λαό και απομωνώθηκαν στο ιδεολογικό επίπεδο, σταθεροποίησαν και προώθησαν μέσα στην κυβέρνηση τις θέσεις των ρωσόδουλων δυνάμεων. Είναι ολότελα χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη το γεγονός ότι αμέσως μετά από τη συνδικαλιστική απομόνωση και ήττα των σοσιαλφασιστών στα σχολεία ο υποτιθέμενος νικητής υπουργός Παιδείας δέχτηκε μια πρωτοφανή επίθεση βίας μέσα στο Πανεπιστήμιο από το ψευτοΚΚΕ και τα εξωκοινοβουλευτικά του τσιράκια δίχως το ΠΑΣΟΚ να αντιδράσει ουσιαστικά. Ανάλογη πρωτοφανή επίθεση τραμπούκων και "αγανακτισμένων πολιτών" δέχτηκε και η περιοδεία Σημίτη στην ύπαιθρο δίχως πάλι ουσιαστική πολιτική απάντηση του ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, οι φιλοκνίτες και φιλοσυνασπισμικοί δυνάμωσαν τις θέσεις τους.

Ήταν λοιπόν φυσικό μετά από αυτά να νικήσει η ρωσόφιλη φράξια της αστικής τάξης και στον αγώνα για την προεδρία της ΝΔ. Είναι η κλίκα Καραμανλή που υποστήριξε ανοιχτά και αποφασιστικά τα νεοδημοκρατικά αποσπάσματα στις τρεις χειμερινές μάχες του σοσιαλφασισμού. Ο Νασίκας της Συντονιστικής της Θεσσαλίας και ο Αντωνάκος της ΟΛΜΕ είναι της καραμανλικής φράξιας. Η νίκη του Καραμανλή θα μπορούσε να προβλεφτεί και μόνο από το γεγονός ότι ούτε η φράξια Έμπερτ, ούτε ακόμα περισσότερο η φράξια Σουφλιά -

Μητσοτάκη μπόρεσαν να πάρουν μια στοιχειωδώς σταθερή θέση στις τρεις μάχες, δηλαδή να αντιμετωπίσουν τον Καραμανλή στο κατεχοχόν πραχτικό πολιτικό επίπεδο διαλέγοντας με σαφήνεια το δικό τους στρατόπεδο. Η κλίκα Έμπερτ έμεινε αμήχανη σε μια ευνοϊκή ουδετερότητα προς τους σοσιαλφασίστες, ο Σουφλιάς ήταν πάντα θλιβερός ενδιάμεσος, ενώ ο Μητσοτάκης ήταν σταθερά αντίθετος, αλλά πολύ μόνος για ουσιαστικός αρχηγός ενός κομματικού μπλοκ που διεκδικούσε ηγεμονία στη ΝΔ.

Να λοιπόν πόσο οι φασιστικές δήθεν ταξικές "εξεγέρσεις" των ρωσόδουλων του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ επιδρούν στις πολιτικές εξελίξεις και πόσο γίνονται ο αποφασιστικός διαμορφωτές των συσχετισμών μέσα στο αστικό στρατόπεδο. **Η ιδιομορφία της εποχής έγκειται στο ότι οι σοσιαλφασίστες δίνουν μάχες που τις χάνουν μέσα στο λαό, μάχες δηλαδή που τους απομονώνουν πολιτικο-ιδεολογικά, αλλά που τις κερδίζουν μέσα στο κράτος.**

Η ΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ - Η ΟΑΚΚΕ

Η βασική αιτία γι' αυτό βρίσκεται μέσα στη γενική έλλειψη χαρακτήρα της αστικής τάξης, αλλά κυρίως στους συσχετισμούς που έχουν διαμορφωθεί στην κορυφή της πολιτικής ζωής, ιδιαίτερα μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αποδεικνύεται για μια ακόμα φορά ότι οι ευρωπαϊόφιλες και σχετικά πιο δημοκρατικές δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τους Σημίτη - Τσουκάτο χρησιμεύουν αντικειμενικά σαν δεκανίκι για την προώθηση των θέσεων της ρωσόδουλης κλίκας Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ και μέσα στο κράτος γενικά. Η ευρωπαϊόφιλη τάση του ΠΑΣΟΚ συμάχησε με το Λαλιώτη για να πάρει την κομματική και κυβερνητική εξουσία, αλλά έτσι το μόνο που κατάφερε είναι να γίνει αιχμάλωτός του. Η ρώσικη τάση στο ΠΑΣΟΚ, όπως και στη ΝΔ, εμφανίζεται πάντα σαν ένα κέντρο ανάμεσα στις δύο ανοιχτά εκδηλωμένες και εχθρικά ασυμβίβαστες ανάμεσά τους τάσεις, την ευρωπαϊκή και την εθνικιστική. Ιδιαίτερα στο ΠΑΣΟΚ οι "ευρωπαίοι" παίζουν στρατηγικά με τους "ρώσους" ενάντια στους εθνικιστές (Τσοχατζόπουλο - Αρσένη). Όμως οι "ρώσοι" έχουν αποδείξει δεκάδες φορές ότι παίζουν προνομιακά και με τους εθνικιστές όταν οι "ευρωπαίοι" δείχνουν τάσεις αυθάδειας στην εξωτερική και την εσωτερική πολιτική. Μ' αυτή τη διπλή, εναλλασσόμενη πολιτική μετώπων οι "ρώσοι" θα έπρεπε να είναι τα πιο μισητά πρόσωπα στο ΠΑΣΟΚ, αν οι δύο αντίθετες τάσεις είχαν ίχνο αρχών μέσα τους. Ω-

στόσο γίνεται το αντίθετο. Έχουν γίνει από καιρό επιδιαιτητές και ηγεμόνες μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ενώ τον ίδιο ρόλο ετοιμάζονται να παίξουν τώρα στη ΝΔ με τον Καραμανλή.

Η έλλειψη χαρακτήρα της ευρωπαϊόφιλης αστικής τάξης, αλλά και η στρατηγική της αδυναμία εμφανίζεται τώρα στο ΠΑΣΟΚ σε όλο της το μεγαλείο.

Μόλις η τάση Σημίτη αισθάνθηκε πως θα μπορούσε να εξουδετερώσει μόνη της τις επελάσεις των κνιτών στα τρία μέτωπα, οι λαλιωτικοί ξεσήκωσαν τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ και έφτιαξαν έτσι ένα πανίσχυρο οικουμενικό συνδικαλιστικό πολιτικό μέτωπο μαζί με τη ΝΔ και τα τρία μικρά σοσιαλφασιστικά κόμματα (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ). Τότε η τάση Σημίτη έδωσε τα βαριά κομματικά ανταλλάγματα στους λαλιωτικούς "πουλώντας" τον Τζουμάκα, αλλά και τη Βάσω Παπανδρέου, ενώ άφησε εκτεθειμένο τον Αρσένη μόνο του στη βία των κνιτών. Αμέσως μετά απ' αυτά τα ανταλλάγματα ο Λαλιώτης με τη σειρά του "πουλούσε" τον Τσοχατζόπουλο και έσπαγε το μέτωπο της ταξικής απεργιακής αντιπολίτευσης ενάντια στο Σημίτη. Ύστερα απ' αυτά δυνάμωσαν παραπέρα το μέτωπο Λαλιώτη - Σημίτη. Τότε και μόνο ο Τσοχατζόπουλος βγήκε με επίθεση ενάντια στο Λαλιώτη κατηγορώντας τον (πριν μια βδομάδα) ότι καθυστερεί τα μεγάλα έργα. Είναι σίγουρο ότι σε πρώτη ευκαιρία -αν πχ. κάπου ξεθαρρέψει ο Σημίτης στα εθνικά -ο Τσοχατζόπουλος, αλλά και ο καταδικασμένος σε θάνατο Αρσένης- καιροφυλακτούν για να συμμαχήσουν με τους Λαλιώτη - Σκανδαλίδη εναντίον του. Αυτό έγινε στην περίπτωση Ροζάκη. Αυτός ο δικηγόρος του ελληνικού εθνικισμού στο Αιγαίο, φιλοευρωπαίος κατά τα άλλα, κατάλαβε κάπως αργά ότι η Ελλάδα πηγαίνει για πόλεμο. Σαν υφυπουργός Εξωτερικών άνοιξε το σημαντικό για την ειρήνη δρόμο του μορατόριουμ στην Κύπρο και το Αιγαίο. Αν η ελληνική διπλωματία συνέχιζε σ' αυτό το δρόμο, η Ρωσία δε θα μπορούσε ούτε τους S-300 να εγκαταστήσει ούτε και το ρήγμα του Αιγαίου να χειρίζεται καταπώς τη συμφέρε. Με ένα κατάλληλο μέτωπο Λαλιώτη - Τσοχατζόπουλου και με αντάλλαγμα να αποσυρθούν τα τραχτέρ του ΠΑΣΟΚ από τον πρώτο γύρο του Πατάκη, ο καθηγητής Ροζάκης χάθηκε αυτόνδρος μέσα σε μια νύχτα. Πραγματικά, σήμερα σε όλα τα κόμματα που παίζουν καίριο πολιτικό ρόλο, πλην του συμπαγούς πραχτορείου της Ρωσίας, του ψευτοΚΚΕ, υπάρχει η τριάδα ρώσοι-ευρωπαίοι-εθνικιστές, με τους ρώσους πάντα στο ρόλο του κέντρου. Ακόμα και στο ρώσικο Συνασπισμό παίζεται υποδειγματικά αυτό το παιχνίδι με πραγ-

ματικά ευρωπαϊά τον Παπαγιαννάκη, εθνικιστή τον κνίτη Αλαβάνο και κέντρο τον επίσης ρωσόδουλο Κωνσταντόπουλο.

Αυτή η γενική ταχτική είναι μεγάλο μάθημα για το λαό μας και για το δημοκρατικό και αριστερό κίνημα. Η λεπτή φέτα των ευρωπαίων μέσα σε καθένα από τα δύο μεγάλα κόμματα χρησιμεύει περισσότερο για να καλύπτει τη ρώσικη συνωμοσία μέσα στη χώρα και να εμφανίζει την ελληνική διπλωματία στα ματια της Ευρώπης κάπως υποφερτή παρά για να καθοδηγεί το έθνος στην αντίσταση ενάντια στο σοσιαλφασισμό.

Οι αντιστάσεις των δημοκρατικών κομματιών της αστικής τάξης μπορούν να χρησιμεύσουν μόνο σαν εφεδρεία ενός πραγματικά βαθιού και αποφασιστικού δημοκρατικού κινήματος που θα βγει, που ήδη βγαίνει αυθόρμητα μέσα από τα σπλάχνα του λαού. Αυτό το κίνημα ήδη εκδηλώνεται σαν αντιπάθεια και μίσος ενάντια στα αλλεπάλληλα πραξικοπήματα των νέων ταγμάτων εφόδου, των κνιτών, των συνασπισμικών κνιτών και της μικροαστικής εξωκοινοβουλευτικής τους ουράς.

Αυτό το κίνημα πρέπει να αξιοποιεί τις αντιστάσεις των ευρωπαϊκών δημοκρατικών κομματιών της αστικής τάξης, αλλά πρέπει να συγκροτηθεί κύρια το ίδιο και να τραβήξει μπροστά ενάντια στο σοσιαλφασισμό καταγγέλλοντας διαρκώς και αποκαλύπτοντας τις άθλιες υποχωρήσεις, τις συναλλαγές, τις προδοσίες, την έλλειψη χαρακτήρα και την ασυνέπεια της ντόπιας αστικής τάξης, αλλά και της ευρωπαϊκής αστικής τάξης γενικότερα.

Ο ρόλος της ΟΑΚΚΕ είναι καιρίος ακριβώς επειδή μόνο ένα προλεταρικό επαναστατικό απόσπασμα με σωστή και καλά επεξεργασμένη γραμμή, με αρκετή εμπειρία, πίστη στο λαό και αυτοθυσία μπορεί να πείσει, να εμπνεύσει το λαό και να ενώνει τις σκόρπιες αντιστάσεις του σε ένα πολιτικό κίνημα.

Με την άλωση και της ηγεσίας της ΝΔ από το σοσιαλφασισμό μπαίνουμε σε μια νέα περίοδο προετοιμασίας του πολέμου, περίοδο σοσιαλφασιστικών πραξικοπημάτων, νεοναζιστικής τρομοκρατίας και αναμόχλευσης του χειρότερου εθνοθησκευτικού ένστικτου μέσα στην κοινωνία.

Ο ρόλος των πραγματικών δημοκρατών, των αριστερών και των κομμουνιστών της ΟΑΚΚΕ μπορεί και πρέπει να γίνει καταλυτικός. Αυτός εδώ ο λαός δε συμπάθησε ποτέ το σοσιαλφασισμό, γιατί χρόνια βασανίζεται απ' αυτόν. Το έδαφος είναι πραγματικά εξαιρετικό.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ: ΟΙ ΠΑΛΙΝΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Σε όλη τη διάρκεια του Μάρτη παρατηρήθηκε μια έντονη κινητικότητα στα ελληνοτουρκικά, με κύριο χαρακτηριστικό την έντονη πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην ελληνική πλευρά για να αρθεί το βέτο της στην εφαρμογή της τελωνειακής ένωσης με την Τουρκία και να ξεκινήσει διάλογος με στόχο την οριστική ρύθμιση των ελληνοτουρκικών διαφορών. Παράλληλα ασκήθηκε και ασκείται πίεση και στην Τουρκία να δείξει μια πιο "εξευρωπαϊσμένη" συμπεριφορά στο Κυπριακό, στο Κουρδικό, στα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα κτλ.

Έχει γίνει φανερό πια στην Ευρώπη (και όχι μόνο) πως η ελληνοτουρκική σύγκρουση μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να μετατραπεί σε θερμή, με απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για τη συνοχή του ΝΑΤΟ όσο και για την ειρήνη γενικότερα στην περιοχή. Έχει γίνει επίσης κατανοητό, σ' ένα βαθμό τουλάχιστον, πως η Ελλάδα, ενώ στα λόγια καμώνεται πως θέλει την Τουρκία στην Ευρώπη, βάζει συνεχώς τρικλοποδιές σε μια τέτοια προοπτική μπλοκάροντας το χρηματοδοτικό πρωτόκολλο και σαμποτάροντας τη σύγκληση του Συμβουλίου Σύνδεσης ΕΕ-Τουρκίας, με σκοπό την απομόνωση της τελευταίας.

Η προσπάθεια των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να προσεγγίσουν την Τουρκία έχει ξεκινήσει σχετικά πρόσφατα με τη συνάντηση στη Ρώμη της ομάδας των πέντε χωρών (Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία, Ιταλία, Ισπανία) με την υπουργό Εξωτερικών Τσιλέρ. Στη συνάντηση αυτή είχε υποδειχθεί στην Τσιλέρ να απαντήσει θετικά στην κοινή θέση της ΕΕ του περασμένου Ιούνη, που απαιτούσε από την Τουρκία παραδοχή της διαδικασίας του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, δέσμευση για αποφυγή απειλής ή χρήσης βίας κ.ά. Το ίδιο διάστημα και οι ΗΠΑ ασκούσαν πιέσεις στην Τουρκία για την αποστολή μιας τέτοιας επιστολής.

Σε εφαρμογή της παραπάνω υπόδειξης, αλλά και σύμφωνα με την πολιτική της όπως την είχε εκθέσει παλιότερα ο τότε πρωθυπουργός Γιλμάζ, το υπουργείο Εξωτερικών της Τουρκίας απέστειλε τη σχετική επιστολή στην ΕΕ. Στην επιστολή αυτή, σύμφωνα με τη σχετική αρθρογραφία του τουρκικού Τύπου (βλ. σχόλιο στην *Ελευθεροτυπία*, 5/3), αλλά και του ελληνικού (βλ. *Βήμα*, 16/3), τονίζεται πως η Τουρκία δεν έχει εδαφικές διεκδικήσεις απέναντι στην Ελλάδα, ικανοποιείται το αίτημα για μη απειλή χρήσης ή χρήση βίας και, κυρίως, επισημαίνεται ότι είναι ανοιχτή είτε σε διαμεσολάβηση τρίτου μέρους και σε λύση των διαφορών **συμπεριλαμβανόμενης και της προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χά-**

γης. Η εφημερίδα *Χουριέτ* μάλιστα χαρακτηρίζει την επιστολή «υποχώρηση της Τουρκίας». Η ανταπόκριση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν, βέβαια, αρνητική, με αποτέλεσμα να απομνησθεί η ίδια μέσα στους 15.

Η ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ

Ενδεικτική όμως της διάσπασης που έχει επιφέρει μέσα στους κόλπους της ΕΕ η έξυπνη ρωσική εξωτερική πολιτική είναι μια απόφαση που έλαβε, και μάλιστα ομόφωνα, η σύνοδος των ηγετών του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος στις Βρυξέλλες στις 4 του Μάρτη. Στη σύνοδο συμμετείχαν και έξι πρωθυπουργοί, ανάμεσα στους οποίους ο Κολ, ο Πρόντι και ο Αθνάρ. Η απόφαση σχετικά με το αίτημα της Τουρκίας να ενταχθεί πλήρως στην ΕΕ ήταν αρνητική, τόσο στο άμεσο όσο και στο απόλυτο μέλλον. Ο πρόεδρος μάλιστα του ΕΛΚ Μάρτενς σε ομιλία του στο Κρόμπεργκ της Γερμανίας διατύπωσε και μια υπεραντιδραστική θέση: ότι η Τουρκία δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι ανήκει στο δυτικό πολιτιστικό σύνολο και ότι, παρά το λαϊκό σύστημα, παραμένει μια χώρα 98% ισλαμική κι εξακολουθεί να έχει τάσεις επιστροφής στην ισλαμική θρησκευτική πρακτική.

Σημασία όμως δεν έχει αν η Τουρκία **σήμερα** μπορεί να ενταχθεί πλήρως στην ΕΕ. Και από καθαρά οικονομική άποψη να το δει κανείς, πράγματι αυτό δεν είναι εφικτό. Και η ίδια η Τουρκία όμως δε ζητάει κάτι τέτοιο. Αυτό που ζητάει, και κατά τη γνώμη μας και δίκαια είναι και εφικτό και θα βοηθήσει στον ευρωπαϊκό της προσανατολισμό, είναι έναρξη των διαδικασιών σύνδεσης (που μπορεί να κρατήσουν πολλά χρόνια) και, κυρίως, ένα **πολιτικό μήνυμα** από την πλευρά της ΕΕ ότι τη θεωρεί αναπόσπαστο τμήμα της Ευρώπης και κάνει ό,τι μπορεί για να την εντάξει σ' αυτήν, έστω και μακροπρόθεσμα. Μήνυμα πολιτικής ενότητας ζητάει η Τουρκία. Στη βάση αυτής της λογικής άμεση προτεραιότητα έχει η πλήρης εφαρμογή από την ΕΕ της τελωνειακής σύνδεσης.

Γράφτηκαν πολλά για τους λόγους μιας τέτοιας απαράδεκτης απόφασης: Ότι ήταν απάντηση στην τουρκική απειλή να μπλοκάρει την επέκταση του ΝΑΤΟ αν δεν ενταχθεί στην ΕΕ, ότι η Γερμανία δε θέλει να κατακλυστεί από τούρκους εργάτες με το άνοιγμα των συνόρων της (στην περίπτωση που θα εντασσόταν η Τουρκία στην ΕΕ) κ.ά. Αυτό όμως που δε θέλουν να καταλάβουν μερικοί μέσα στην ΕΕ είναι πως αυτή τη στιγμή διεξάγεται μια φοβερή μάχη μέσα στην ίδια την Τουρκία ανάμεσα σε ισλαμοφασισμό και κεμαλισμό, ανάμεσα σε θρησκευτικό και λαϊκό κράτος, ανάμεσα σε Ερπα-

κάν και Ευρωπαίους (συνεπικουρούμενους και από το στρατό). Και σ' αυτή τη μάχη η ΕΕ πρέπει να σταθεί δίπλα στην κοσμική τάση και να την ενισχύσει πολιτικά, και όχι το αντίθετο. Κάθε απομόνωση της Τουρκίας από την Ευρώπη την οδηγεί κατευθείαν στην αγκαλιά της Ρωσίας.

Δεν είναι τυχαίο το ότι αμέσως ο Ερμπακάν έσπευσε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και να προκαλέσει επεισόδιο (λίγο έλειψε) καλώντας τη Γερμανία "να σκύψει το κεφάλι από ντροπή", ώστε να ματαιωθεί η προγραμματισμένη επίσκεψη του Κίνκελ, που πήγε στην Τουρκία να μαζέψει τα ασυμμάζευτα.

Όπως ήταν φυσικό, η Τουρκία αντέδρασε στην απόφαση του ΕΛΚ και κάλεσε τους πρεσβυτές των χωρών από τις οποίες προέρχονταν τα κόμματα που συμμετείχαν στη σύνοδο. Τα πράγματα καλύφθηκαν κάπως με τη δήλωση ότι οι απόψεις που εκφράστηκαν δεν αντανακλούν τις επίσημες απόψεις των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Όμως αυτό που έμεινε ήταν η δυσφορία κυβέρνησης και λαού, καθώς και η εντύπωση ότι «αυτό που ενοχλεί ιδιαίτερα είναι ο πρωταγωνιστικός ρόλος της Γερμανίας» στην απόφαση (βλ. *Ελευθεροτυπία*, 6/3).

Η Γαλλία ωστόσο, σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού Ευρωπαϊκών Υποθέσεων Μισέλ Μπαρνιέ, τάσσεται «*υπέρ ενός πολιτικού, αλλά και οικονομικού ε-ποικοδομητικού διαλόγου μεταξύ της ΕΕ και της Τουρκίας και υπέρ της διατήρησης της προοπτικής της Τουρκίας προς την Ε-Ε*» (*Ελευθεροτυπία*, 6/3).

ΤΑ ΠΙΡΑΝΧΑΣ ΚΑΡΑΔΟΚΟΥΝ

Ο Πάγκαλος δεν έχασε την ευκαιρία. Άλλωστε δεν κοστίζει τίποτε να κάνει τον καλό στα λόγια απέναντι στην Τουρκία. Εκμεταλλεύτηκε λοιπόν ακριβώς το πιο αδύνατο σημείο της απόφασης του ΕΛΚ, αυτό για τη δήθεν "πολιτιστική διαφορά" Ευρώπης-Τουρκίας, και υπερφαλάγγισε τους ευρωπαίους χριστιανοδημοκράτες λέγοντας πως «*η αντίδρασή μας είναι ότι η Τουρκία ανήκει ασφαλώς στην Ευρώπη*» και «*αποτελεί μεγάλο μέρος της ευρωπαϊκής Ιστορίας και η Ελλάδα δε θα πρέπει να αλλάξει ποτέ τη γνώμη της στο θέμα αυτό*». Η κορύφωση των αγαπησίωνων δηλώσεών του ήταν ότι «*αν η Τουρκία δεν είναι μέρος της ευρωπαϊκής Ιστορίας, τότε ούτε η Ελλάδα είναι*» (*Ελευθεροτυπία*, 7/3).

Έχουμε ξαναπεί πως, όσο στην εξουσία βρίσκεται ο Ερμπακάν, τέτοιες δηλώσεις "συμπάθειας" προς την Τουρκία θα ακούμε συχνά-πυκνά. Εκεί που φανερώνεται όμως ο υποκριτικός χαρακτήρας τέτοιων δηλώσεων είναι όταν έρχεται η ώρα να περάσουν

από τις δηλώσεις στην πράξη (και εκεί βέβαια κανένα ίχνος αγάπης δε βλέπουμε από την ελληνική κυβέρνηση και τον Πάγκαλο προσωπικά, παρά μόνο προσπάθειες διπλωματικής απομόνωσης της Τουρκίας) και όταν γίνεται λόγος για άλλα πρόσωπα πλην του Ερμπακάν, ο οποίος κυριολεκτικά έχει τεθεί στο αυρόβλητο.

Να σημειώσουμε εδώ πως οι δηλώσεις Πάγκαλου έγιναν μετά τη συνάντησή του στην Ουάσιγκτον με την αμερικανίδα υπουργό Εξωτερικών Μαντλίν Ολμπράιτ, η οποία λίγο πριν τον είχε αδειάσει δηλώνοντας για τα ελληνοτουρκικά πως «*ο καλύτερος τρόπος να επιλυθούν αυτές οι διαφορές είναι μέσω διαλόγου μεταξύ των δύο χωρών*».

Όσο για την Αμερική του Κλίντον, βρήκε την ευκαιρία να εκθειάσει τον Πάγκαλο και να χτυπήσει την Ευρώπη. Έτσι, στις 10/3 ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Ν. Μπερνς σε μια διθυραμβικών τόνων δήλωσή του είπε πως οι ΗΠΑ «*συμφωνούν με τη δήλωση του κ. Πάγκαλου, που έδειξε μεγάλη ευαισθησία από την πλευρά ενός Έλληνα επισήμου για τη θέση της Τουρκίας στην Ευρώπη*». Παράλληλα έκφρασε τη δυσαρέσκεια της αμερικάνικης κυβέρνησης για τη στάση του ΕΛΚ απέναντι στην Τουρκία.

Αλλά και ο τουρκικός Τύπος έσπευσε να χειροκροτήσει τη στάση του Πάγκαλου μην καταλαβαίνοντας (;) τι κρύβεται πίσω από τις ξαφνικές αγάπες.

Η ΠΙΕΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΝΑ ΑΡΕΙ ΤΟ ΒΕΤΟ

Το ελληνικό βέτο στο ζήτημα της τελωνειακής ένωσης αναδεικνύεται πλέον σε κεντρικό ζήτημα αντιπαράθεσης Ευρωπαϊκής Ένωσης-Ελλάδας. Μπορεί οι Ευρωπαίοι να μη βλέπουν ένταξη της Τουρκίας, αλλά ως μίνιμουμ κίνηση προσέγγισης με την Τουρκία βλέπουν σαφώς την εφαρμογή της τελωνειακής ένωσης. Σε μια τέτοια κατεύθυνση άλλωστε είχε κινηθεί και το αμερικάνικο υπουργείο Εξωτερικών, που ανακοίνωσε ότι «*ένας αριθμός πρεσβειών μας στην Ευρώπη μίλησε σε ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για να επιβεβαιώσει τις απόψεις μας ότι η ΕΕ θα έπρεπε να επιτρέψει τη δυνατότητα τουρκικής υποψηφιότητας στο μέλλον*» (*Ελευθεροτυπία*, 13/3).

Η πρώτη μάχη δόθηκε στις 16 του Μάρτη στο Άπελντορν της Ολλανδίας (προεδρεύουσα χώρα) στη σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ. Εκεί όλες οι χώρες-μέλη πλην της Ελλάδας αναζήτησαν επίμονα τρόπους να αποκατασταθούν οι σχέσεις της ΕΕ με την Τουρκία. Στη βάση αυτή θέλησαν να προχωρήσουν στην πραγματοποίηση του Συμβουλίου Σύνδεσης με την Τουρ-

κία και στο ξεπάγωμα της κοινοτικής χρηματοδότησής της, όπως προβλέπει η υπογραφέα συμφωνία τελωνειακής ένωσης. Βρήκαν όμως για άλλη μια φορά απέναντί τους το ελληνικό βέτο του Πάγκαλου. Προκλήθηκε μάλιστα και επεισόδιο με τον Κίνκελ, όταν ο τελευταίος του ζήτησε να απαντήσει μονολεκτικά αν η Ελλάδα δέχεται να άρει το βέτο: Ο Πάγκαλος απάντησε με ένα τριπλό "όχι" και ο Κίνκελ έφυγε χολωμένος από τη συνεδρίαση!

Ήταν η πρώτη φορά που όλες οι άλλες χώρες-μέλη ήταν μαζί απέναντι στο ελληνικό βέτο. Η απομόνωση ήταν πλήρης, οπότε ο Πάγκαλος αναγκάστηκε να κάνει μερικές κινήσεις τακτικής και να δεχτεί ένα κείμενο εν πολλοίς μέσα στη γραμμή της Ελλάδας, που άφηνε όμως κάποια ανοιχτά παράθυρα.

Η Τσιλέρ, σαν υπουργός Εξωτερικών του Ερμπακάν, έπλεξε το εγκώμιο (!) της ελληνικής στάσης στο συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών («*συγχαίρουμε την Ελλάδα για τη θετική της στάση*») και τη θεώρησε ως σημαντικό βήμα που θα συμβάλει στη μείωση της έντασης και προάγγελο διαλόγου για τα ελληνοτουρκικά προβλήματα. Φαίνεται πάντως πως οι τούρκοι αστοί δεν έχουν καταλάβει ακόμα ότι η ελληνική στάση καθορίζεται, σε τελευταία ανάλυση, από την πολιτική ηγεμονία του ρωσόδουλου μετώπου μέσα στη συμμαχία ρωσόδουλων-σοβινιστών και πως η ηγεμονία αυτή ακριβώς είναι που μερικές φορές δίνει την ψευδαίσθηση ενός διαλόγου (στον οποίο -ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι θα γίνει κάποτε- τίποτε δε θα συζητιέται στην πραγματικότητα και τίποτε δε θα λύνεται και ο οποίος θα λειτουργεί ως προπέτασμα καπνού στα μάτια των Ευρωπαίων). Για τις ανάγκες κάποιας φάσης της ταχτικής τους οι ρωσόδουλοι στην Ελλάδα (πχ. όταν κρίνουν ότι πρέπει να χτυπηθεί ο ελληνικός σοβινισμός για να μην προκαλέσει άκαιρη σύγκρουση με την Τουρκία ή αν κρίνουν ότι πρέπει να στηριχτεί ο Ερμπακάν) δεν αποκλείουν ούτε κι αυτό το διάλογο (με το περιεχόμενο βέβαια που αναφέραμε). Φυσικά, αυτό δε θα είναι διάλογος, αλλά "διάλογος". Σε κάθε περίπτωση, αν γίνει, δε θα οδηγήσει σε οριστικά και τελεσίδικες λύσεις τα ελληνοτουρκικά προβλήματα, αλλά απλά θα ροκανίζει το χρόνο μέχρι το μεγάλο μπαμ. Η Ρωσία και τα τσιράκια της δε θέλουν μόνιμη λύση στα ελληνοτουρκικά, γιατί αλλιώς δε θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το ελληνικό χαρτί εναντίον της Τουρκίας την κρίσιμη ώρα. Γι' αυτό και δε θέλουν την προσφυγή-πακέτο στη Χάγη.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στα γεγονότα. Η σφοδρή επίθεση Πά-

Μια εύστοχη απάντηση στον εθνορατσισμό

γκαλου κατά Κίνκελ συνεχίστηκε με το βρόμικο "επιχείρημα" ότι η Γερμανία καθορίζει τη σημερινή πολιτική της συμπεριφορά με βάση τις συμμαχίες της στον Πρώτο και Δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο (αν ήταν έτσι, τότε θα έπρεπε να είχε σφαχτεί με τη Γαλλία), ενώ χαρακτήρισε τον Κίνκελ «ανάξιο εκπρόσωπο της χώρας του». Την ίδια στιγμή συνέχιζε τις αγάπες του με την ισλαμική οθωμανική Τουρκία μιλώντας για "συμβίωση με τους Τούρκους" επί οθωμανισμού, για "κοινό πολιτισμό και τρόπο ζωής" και χαρακτηρίζοντας «εντελώς απαράδεκτη τη δήλωση ότι η Τουρκία δε διαθέτει τα πολιτιστικά δεδομένα για να γίνει μέλος της ΕΕ». Τέλος, χαρακτήρισε «προσβλητική για την Τουρκία την πολιτική που ακολουθούν ορισμένα κράτη-μέλη της ΕΕ».

Ο Πάγκαλος όμως δεν μπέρδεψε κανέναν. Το πρέσινγκ από την ΕΕ συνεχίστηκε. Η ολλανδική προεδρία, με την υποστήριξη όλων των άλλων χωρών, πρότεινε για την άρση του αδιέξοδου στα ελληνοτουρκικά επιτροπή "σοφών" από την Ελλάδα και την Τουρκία που θα εξετάσει ποια θέματα των ελληνοτουρκικών διαφορών θα μπορούσαν να παραπεμφθούν στη Χάγη. Η πρόταση αυτή, απόλυτα σύμφωνη με το πνεύμα της επιστολής Τσιλέρ, καταρχήν απορρίφθηκε από την ελληνική κυβέρνηση με το πρόγραμμα της αοριστίας. Ο κλοιός όμως σφίγγει. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες της *Ελευθεροτυπίας* (21/3), «οι δεκατέσσερις εταίροι θα θεωρήσουν ικανοποιητική την επιστολή Τσιλέρ, όταν αυτή συζητηθεί στο Συμβούλιο (Σύνδεσης), και θα ασκήσουν πιέσεις στην Αθήνα να το δεχθεί». Ακόμη, ο ολλανδός πρόεδρος της Επιτροπής Μόνιμων Αντιπροσώπων (Coreper) Μπερ Μποτ δήλωσε πως η ολλανδική προεδρία είναι αποφασισμένη να πραγματοποιήσει το Συμβούλιο Σύνδεσης με την Τουρκία στις 30 του Απριλίου **παρά τις ελληνικές επιφυλάξεις**. Αν η προσπάθεια επαφών με την Αθήνα αποτύχει, το Συμβούλιο θα πραγματοποιηθεί **με την πλειοψηφία των "14"**. Τέλος, λόγω της αντίθεσής της στη συμμετοχή της Τουρκίας στην προετοιμασία επιχειρήσεων της ΔΕΕ με χρήση μέσων του ΝΑΤΟ, η Ελλάδα μπλοκάρει κάθε επίσημη συνεργασία ανάμεσα στο ΝΑΤΟ και στη ΔΕΕ, κάνοντας διπλωμάτες να λένε πως «οι Έλληνες είναι πολύ απομονωμένοι στην υπόθεση αυτή» (στο ίδιο).

Τέλος, αποφασίστηκε να συγκληθεί ο "διαρθρωμένος διάλογος" με τις 10 υπό ένταξη χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης **χωρίς την Κύπρο και παρά τις ελληνικές επιφυλάξεις**. Η απόφαση πάρθηκε **με πλειοψηφία**.

Αυτά είναι πράγματι σημαντικά βήματα προς την πολιτική εννοποίηση της Ευρώπης, με απομόνωση των διασπαστικών παρεμβολών της ρωσόφιλης ελληνικής εξωτερικής πολιτικής.

Αναδημοσιεύουμε από την *Ελευθεροτυπία* (26 Μάρτη 1997) ένα άρθρο του κ. Γ. Γιαννουλόπουλου με τίτλο "Φαντασιώσεις". Πρόκειται για μια εξαιρετικά καλή απάντηση στην κομπλεξική - ρατσιστική θεωρία της "ανωτερότητας της ελληνικής φυλής", μια απάντηση σε όλους εκείνους τους "φωστήρες" που με χυδαία ψέματα πλασάρουν αυτή την "ανωτερότητα" και σαν ιστο-

ρική αλήθεια.

ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΕΙΣ

«Από τα πολλά και τα καλά που προσφέρει αφειδώς η ελληνική τηλεόραση, θα ήθελα να σταθώ σε τρία δείγματα, ή μάλλον σε τρία κρούσματα: Κάποιος που δίνει συνέντευξη με θέμα τη μουσική παρατηρεί ότι το ελαφρό τραγούδι στη χώρα μας είναι υψηλού επιπέδου και συνε-

πώς δεν μπορεί να καταλάβει γιατί ορισμένοι, κυρίως νέοι, στρέφονται τόσο εύκολα προς το εισαγόμενο. Μέχρι εδώ καλά. Στη συνέχεια όμως απογειώνεται: Εδώ που τα λέμε, δηλώνει, και οι ξένοι από εμάς τα πήραν... Οι πενιχρές μου γνώσεις δεν φτάνουν μέχρι τη μουσικολογία, αλλά έχω την εντύπωση -κι ας με διορθώσουν οι επαΐοντες- ότι η ξένη μουσική (αφρικανική, λατινοαμερικάνικη κ.λπ.) είναι αυτό που λέει η λέξη: ξένη. Όσο για τη δική μας, το χασαποσέρβικο, η ζακυνθινή καντάδα και το τσιφτετέλι δεν νομίζω ότι παραπέμπουν ευθέως στους ομηρικούς χρόνους.

Δημοφιλής και κατά τα άλλα συμπαθής παρουσιαστής ισχυρίζεται κατά τη διάρκεια τηλεοπτικού χνιδιού ότι "ως γνωστόν" γύρω στο 70% των λέξεων της αγγλικής γλώσσας είναι ελληνικές. (Ομολογώ πως δεν θυμάμαι αν είπε το 67% ή το 76%). Χωρίς να έχω δει το βιογραφικό του, διακινδυνεύω την πρόβλεψη ότι οι σχέσεις του με την αγγλική δεν πρέπει να είναι ιδιαίτερα στενές. Θα έλεγα μάλιστα -και πάλι με επιφύλαξη- ότι το ποσοστό των ελληνικών λέξεων στη δική μας γλώσσα πρέπει να κυμαίνεται γύρω στο 70 με 80%. Ποσοστό που πέφτει κατακόρυφα σε τηλεοπτικές εκπομπές αυτού του είδους.

Αυτάρεσκη κυρία, η οποία συνηθίζει να παριστάνει μια διανοούμενη που παριστάνει μια λαϊκή (ενώ δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο), διατυπώνει την εξής άποψη: Οι ξένοι μας πάνε κόντρα επειδή μας φθονούν και μας φθονούν επειδή θα ήθελαν αλλά δεν μπορούν να απαλλαγούν από την πνευματική κηδεμονία μας ("όπως λέει και το Νίτσε"). Δεν γνωρίζω τι στοιχεία έχει στη διάθεσή της και ποιες οι προσωπικές της εμπειρίες. Αν όμως της πήγαν κόντρα οι ξένοι όταν σπούδαζε στην Εσπερία κι αν ήταν έτσι από μικρή, μπορώ να φανταστώ άλλους λόγους... Είμαι πάντως σε θέση να τη διαβεβαιώσω ότι εμείς οι Έλληνες που ζούμε στο εξωτερικό και οι οποίοι θα έπρεπε να είμαστε οι πρώτοι παραλήπτες του εν λόγω φθόνου, δεν έχουμε αντιληφθεί κάτι τέτοιο. Υποψιάζομαι λοιπόν ότι η "πρωτότυπη" αυτή εκδοχή έχει δει το φως σε διάφορους εν Ελλάδι κύκλους όπου εδώ και μερικά χρόνια σφουρηλατείται ο νέος *Homo Hellenicus*: ναρκισσευόμενος και εθνικόφρων. Επιπλέον, θα έπρεπε να είναι κανείς θεαματικά αγράμματος για να μην καταλάβει από τα σαφέστατα συμφραζόμενα ότι όταν "το Νίτσε" ή κάποιοι άλλοι αναφέρονται στους Έλληνες, εννοούν τους αρχαίους και όχι εμάς.

Πώς εξηγούνται αυτές οι συμπλεγματικές φαντασιώσεις; Στην Ελλάδα, δόξα τω Θεώ, και μουσικολόγους διαθέτουμε που

ξέρουν τι πήραμε και τι δώσαμε, και φιλόλογους οι οποίοι έχουν μελετήσει τη γλώσσα, και διεικθολόγους που μπορούν να αναλύσουν με την απαιτούμενη σοβαρότητα τις κάθε άλλο παρά απλές σχέσεις μας με τους ξένους. Οι άνθρωποι αυτοί συχνά γράφουν και μιλούν δημόσια, αλλά ποιος τους ακούει; Δεν φταίει μόνο ο λαϊκισμός και η φιλαρέσκεια κάποιων τηλεοπτικών αστερισκών. Κατά βάθος τέτοιες ανακρίβειες, ή μάλλον ηλιθιότητες για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, λέγονται επειδή αρέσουν. Θα θέλαμε να ήταν αλήθεια επειδή αυτό ακούμε από τότε που ανοίξαμε τα μάτια μας. Μας το μαθαίνουν στο σχολείο. Το βροντοφωνάζουν οι τίτλοι πολλών εφημερίδων. Το επαναλαμβάνουν φανατισμένοι ημιμαθείς για να το εξαργυρώσουν πολιτικά. Το μηρυκάζουν απόστρατοι αξιωματικοί, συνταξιούχοι εκπαιδευτικοί, εθνικοί βάρδοι και ελληνοθησκόληπτοι. Και φυσικά, στο τέλος το δεχόμαστε όλοι ως προφανές. Η ανωτερότητα της φυλής μας γίνεται η μείζων πρόταση των συλλογισμών μας, η αρχική υπόθεση που προδιαγράφει την πορεία της σκέψης μας.

Μπορεί να ακούγεται αντιφατικό και παράξενο, αλλά οι φαντασιώσεις μας αποδεικνύονται, σε τελική ανάλυση, υποτιμητικές για εμάς τους ίδιους. Για τον εξής απλούστατο λόγο: λειτουργούν ως άλλοθι που χρυσώνει το χάπι της μετριότητας. Είναι ομολογία αδυναμίας, σαν να παραδεχόμαστε ότι δεν είμαστε σε θέση να σταθούμε στα πόδια μας, δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε κάτι αξιόλογο, κι ότι το μόνο που μας απομένει είναι να διεκδικήσουμε τον έπαινο ως πληρεξούσιοι των "προγόνων" μας. Κι όμως λύση υπάρχει και μας την υποδεικνύει η άκρως διαφωτιστική περίπτωση της μουσικής. Οι αναμφισβήτητες επιδόσεις της σύγχρονης Ελλάδας στον τομέα οφείλονται στο γεγονός ότι ορισμένοι -στο νου έρχονται τα ονόματα του Χατζιδάκη και του Θεοδωράκη, και όχι μόνο- αντί να επαναλαμβάνουν τις συνήθειες ανοησίες, έγραψαν μουσική και μάλιστα πολύ καλή. Μ' άλλα λόγια, δημιουργούν αντί να κομπάζουν. Κι αυτό θέλει κότσια.

Είναι κάτι που φυσικά δεν μπορούν να κάνουν οι ακκιζόμενοι και (αδρά αμειβόμενοι) "αιρετικοί" τηλεπόνυμοι, οι οποίοι έχουν βρει το μυστικό της επιτυχίας -να λένε ότι θα σκέφτονταν, αν σκέφτονταν, εκείνοι που δεν σκέφτονται. Αν όμως είχε δίκιο "το Νοβάλις" όταν είπε ότι είμαστε έτοιμοι να ανοίξουμε τα μάτια μας μόλις ονειρευτούμε ότι ονειρευόμαστε, τότε πρέπει να κοιμούνται πολύ βαθιά αυτοί που βλέπουν κάθε μέρα στον ύπνο τους ότι ξύπνησαν».

Καρανταγί-Πάγκαλος-Ερμπακάν

Αξίζει ένα μικρό σχόλιο για τη φράση του Πάγκαλου ότι "αν η Τουρκία δεν μπορεί να είναι στην Ευρώπη, τότε ούτε η Ελλάδα μπορεί". Αυτή η φράση ξεσήκωσε ενθουσιασμό στην Τουρκία και η Τσιλέρ είπε τα καλύτερα λόγια γι' αυτήν.

Αμέσως όμως ύστερα απ' αυτή τη φράση ο Πάγκαλος συγκρούστηκε μετωπικά με την Ευρώπη στο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών επειδή αυτή θέλησε ν' ανοίξει το δρόμο για την τελωνειακή ένωση με την Τουρκία. Πώς εξηγείται αυτή η αντιφατική στάση;

Εξηγείται ως εξής: Η ελληνική διπλωματία, πάντα ρωσόφιλη στη γενική της γραμμή, θέλει ρήξη Ευρώπης - Τουρκίας, αλλά όχι ρήξη της Ελλάδας με τη ρωσόφιλη πλευρά της Τουρκίας, δηλαδή την ισλαμική, δηλαδή τον Ερμπακάν. Όταν οι ευρωπαίοι Χριστιανοδημοκράτες είπαν πρόσφατα όχι στην Τουρκία επειδή είναι μισοϊσλαμική, ο Πάγκαλος βγήκε ουσιαστικά υπέρ της ισλαμικής Τουρκίας και ενάντια στους ευρωπαίους "υπερόπτες". Μόλις όμως μπήκε ζήτημα ενότητας -πραχτικά και άμεσα- Ευρώπης και Τουρκίας, ο Πάγκαλος είπε τρία όχι, τα γνωστά τρία όχι στον Κίνκελ.

Δύο μη ισοδύναμα γεγονότα

Τρεις φιλειρηνιστές φοιτητές σήκωσαν δίπλα στην ελληνική και την τουρκική σημαία στη Μυτιλήνη.

Μια ομάδα σοβινιστών παρέλασε στην Κέρκυρα στις 25 του Μάρτη με στρατιωτικές στολές συμμετέχοντας με τη βία στη μαθητική παρέλαση.

Φαίνονται σαν ακριβώς αντίροπα ισοδύναμα γεγονότα, αλλά δεν είναι. Την πράξη των τριών φιλειρηνιστών την καταδίκασαν ομόφωνα όλα τα σωματεία και οι φορείς της Μυτιλήνης με αποτροπιασμό και έβγαλαν ανακοινώσεις. Την παράνομη πορεία των εθνικοφασιστών δεν την κατάγγει-

λλά και τώρα που ο Καρανταγί έκανε τη συγκλονιστική κίνηση να πάει στην ελληνική πρεσβεία στις 25 του Μάρτη, ο Πάγκαλος δε βρήκε ούτε μια καλή λέξη να πει.

Ο Καρανταγί με την πραγματικά σπουδαία κίνησή του είπε έμμεσα ότι ο τουρκικός στρατός αναγνωρίζει την απελευθέρωση της Ελλάδας από τους Οθωμανούς σαν ιδρυτική πράξη του ελληνικού εθνικού κράτους. Αυτό όμως έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με τον οθωμανισμό του Ερμπακάν και του υπόλοιπου ισλαμοφασισμού. Και ποιος Πάγκαλος, ποιος έλληνας σοβινιστής και ποιος ρωσόδουλος θα αναγνώριζε ποτέ ότι στη σημερινή σύγκρουση στρατού - Ισλάμ στην Τουρκία η προοδευτική πλευρά είναι ο στρατός; Μα αν το αναγνώριζε θα έβαζε σε αμφισβήτηση όλο τον ελληνικό μύθο στο Αιγαίο και την Κύπρο.

Κανονικά λοιπόν, εκτός από μερικούς καλοπροαίρετους τουρκόφobους, θα περιμένουμε τώρα μια σειρά αναλύσεις για το δήθεν σκοτεινό σχέδιο του Καρανταγί να αποπροσανατολίσει τους έλληνες πατριώτες, όπως θα περιμένουμε και μερικές προκατόρικες κινήσεις των δικών μας στο Αιγαίο και την Κύπρο.

λε κανέναν μαζικός φορέας της Κέρκυρας, απ' όσο γνωρίζουμε.

Το πιο σκανδαλώδες όμως και χαρακτηριστικό απ' όλα ήταν η καταγγελία των δημοσιογράφων που υποτίθεται ότι παλεύουν για την "Ειρήνη ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία", που κατάγγειλαν την πράξη των τριών φοιτητών σαν προβokatόρική.

Αυτή είναι η "Ειρήνη" του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ: Ειρήνη με ό,τι αντιευρωπαϊκό έχει η Τουρκία, αλλά όχι ειρήνη με την ίδια την Τουρκία. Απαλή κριτική στους σοβινιστές, αλλά μαζί τους όταν τα "παλιόπαιδα" τολμάνε να σηκώσουν μια τουρκική σημαία.

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΣΕΝΓΚΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΑΡΙΣΤΕΡΟ" ΚΑΙ ΔΕΞΙΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Ψηφίστηκε από την ελληνική Βουλή ο νόμος για την προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που αφορά την επεξεργασία προσωπικών στοιχείων από τις αστυνομικές αρχές. Η ψήφιση αυτού του νόμου ήταν προϋπόθεση για την επικύρωση από την Ελλάδα της ευρωπαϊκής συνθήκης του Σένγκεν. Ενόψει αυτής της ψηφοφορίας ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ μαζί με την εξωκοινοβουλευτική ουρά τους ξεσήκωσαν μία τεράστια φασαρία υπερασπίζοντας τάχα τα δικαιώματα του έλληνα πολίτη από τη "νέα φασιστική επίθεση της Ευρώπης", που θέλει τώρα δόθηκε να φακελώσει όλους τους έλληνες πολίτες στα αρχεία της, και ιδιαίτερα τους συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ και τους συνήθως αθώους ακτιβιστές, δηλαδή τη "17N" και τα παρακλάδια της. Δε φτάνει η λιτότητα και η πείνα που φέρνει το Μάαστριχτ και η ΟΝΕ, τώρα η "κακιά Ευρώπη" εξαπολύει μια τεραστίου μεγέθους επίθεση στο "αριστερό" κίνημα στην Ελλάδα. Αυτή είναι με λίγα λόγια η προπαγάνδα του σοσιαλφασισμού ενάντια στη συνθήκη του Σένγκεν.

Είχαμε ξαναγράψει στη *Νέα Ανατολή* ότι η συνθήκη αυτή είναι ένα θετικό βήμα για την ευρωπαϊκή ενοποίηση που δεν έχει καμία σχέση με το αστυνομικό κράτος της Ευρώπης, τον μπαμπούλα που παρουσιάζει το σοσιαλφασιστικό μπλοκ. Η συνθήκη του Σένγκεν είναι μία συμφωνία που έχει υπογραφεί από εννέα χώρες της Ε.Ε. και αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία προσώπων, αγαθών, κεφαλαίων και υπηρεσιών στα σύνορά τους. Η χώρα μας υπέγραψε τη συμφωνία το Νοέμβριο του 1992, επί κυβέρνησης Μητσοτάκη, αλλά δεν την έχει επικυρώσει ακόμα. Το πρακτικό νόημά της είναι ότι, από τη στιγμή που θα τεθεί σε ισχύ, ο έλληνας πολίτης θα μπορεί να κινείται στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες που την εφαρμόζουν χωρίς να υπόκειται σε κανέναν έλεγχο στα σύνορα, χωρίς διαβατήριο ή άλλες διατυπώσεις. Η συνθήκη του Σένγκεν καταργεί τους εσωτερικούς ελέγχους στα σύνορα για τα κράτη που συμβάλλονται σ' αυτήν. Η ελεύθερη κυκλοφορία είναι ένα βασικό στόχος της Ε.Ε. που έχει ήδη τεθεί με τη συνθήκη της Ρώμης. Πρόκειται για μία μεταβατική συνθήκη με προσωρινό χαρακτήρα, ένα στάδιο πριν την ευρωπαϊκή ενοποίηση, την υλοποίηση της κοινής εσωτερικής αγοράς αλλά και την υιοθέτηση κοινής εξωτερικής πολιτικής. Πρόκειται δηλαδή για το πολιτικό δυνάμωμα της Ευρώπης σε

δύναμης ενδιάμεσης και αντίθετης στην επέλαση του ρώσικου σοσιαλμπερλιτισμού. Σαν τέτοια η συνθήκη του Σένγκεν είναι πολύ θετική. Γι' αυτό έχει θυμώσει τόσο πολύ τους σοσιαλφασίστες.

Απαραίτητη για την εφαρμογή της είναι η υιοθέτηση κανόνων προστασίας για την ασφάλεια των πολιτών από τη δράση παράνομων στοιχείων και ποινικών υπόδικων, και έτσι φτάνουμε στο ενιαίο ευρωπαϊκό σύστημα πληροφοριών, το περίφημο SIS, που απαιτεί έναν κεντρικό υπολογιστή εγκατεστημένο στο Στρασβούργο, ο οποίος θα τροφοδοτείται με στοιχεία από τις αστυνομικές αρχές κάθε χώρας. Η συνθήκη του Σένγκεν απαιτεί συνεργασία των αστυνομικών αρχών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Όμως δεν πρόκειται ούτε για επίθεση του κεφαλαίου ούτε για εδραίωση της εξουσίας των πολυεθνικών ούτε για επίθεση του ιμπεριαλισμού με στόχο τη βάνουση καταπάτηση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των λαών της Ευρώπης. Οι σχετικές προβλέψεις για τη συνεργασία των αστυνομικών αρχών δε δικαιολογούν εικασίες για την επικράτηση μιας ασυδοσίας ενός ευρωπαϊκού αστυνομικού κράτους. Ο αριθμός των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που επιτρέπεται να δίνονται είναι περιορισμένα, ενώ η νομοθεσία κάθε χώρας ορίζει τις προϋποθέσεις με τις οποίες θα δίνεται η άδεια εξέτασής τους από τρίτες χώρες.

Σε κάθε περίπτωση η συνεργασία αυτή είναι αναμφισβήτητα θετική σε ό,τι αφορά το ζήτημα της καταπολέμησης του κοινού εγκλήματος. Το θέμα που τίθεται και το θέμα που βάζει ο σοσιαλφασισμός είναι αν περιορίζονται οι πολιτικές ελευθερίες, αν δηλαδή έχουμε μία επίθεση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου στις εργατικές τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών και στην πολιτική τους έκφραση. Σήμερα την εξουσία στα κράτη της Ευρώπης έχουν γενικά αστικά δημοκρατικά καθεστώτα, και μάλιστα πολύ πιο δημοκρατικά απ' ό,τι στην Ελλάδα. Δεν είναι μια εποχή όπου τα πιο αντιδραστικά τμήματα του ευρωπαϊκού κεφαλαίου καταστέλλουν λαϊκά κινήματα και καταπνίγουν εξεγέρσεις. Ούτε η ίδια η συνθήκη έχει αυτό το πνεύμα. Σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρώπης μάλιστα επικρατεί μεγαλύτερη δημοκρατία απ' ό,τι στην Ελλάδα. Είναι στην Ελλάδα που τα πιο αντιδραστικά τμήματα του κεφαλαίου - που εκφράζονται από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ - βυθίζουν τη χώρα σε μεσαιωνικό σκοτάδι και κά-

νουν την πιο βάρβαρη επίθεση στη δημοκρατία και στο λαό. Στην Ελλάδα, τη χώρα όπου ο σοσιαλφασισμός έχει δώσει στο σοβινισμό και στον ορθοδοξοφασισμό δύναμη, φυλακίστηκαν οι σύντροφοί μας για την αφίσα για το Μακεδονικό, σ' αυτή τη χώρα τα δικαστήρια καταδικάζουν περιοδικά για "αντιορθόδοξα" δημοσιεύματα, σ' αυτή τη χώρα οι ναζιστές μιλάνε ελεύθερα, ματώνουν τους δημοκράτες χωρίς φόβο ποινής και δρουν νόμιμα. Πριν από λίγους μήνες, στο εσωτερικό της ίδιας της χώρας δεν ήταν ελεύθερη η κυκλοφορία αν δεν είχε βίζα θεωρημένη από τον Πατάκη, εφόσον ήσουν εντάξει με τα "κοινωνικά σου φρονήματα". Στην Ελλάδα η ενοποίηση με την Ευρώπη μόνο δημοκρατία μπορεί να φέρει και όχι φασισμό.

Και αυτό είναι που φοβούνται οι κνίτες. Φοβούνται ότι ο πραξικοπηματίας κνίτης, ο ορθοδοξοφασίστας και ο νεοναζί δε θα μπορούν να δρουν πια τόσο εύκολα. Ο συνήθης αθώος 17Νο-εμβρίτης μπορεί να έχει να αντιμετωπίσει και άλλους κινδύνους εκτός από πεισματάρηδες δικαστές, που στο τέλος κάμπτονται από "δημοκρατικές αντιδράσεις".

Το ψευτοΚΚΕ, μέσα από μία Επιτροπή Πολιτών που έχει φτιάξει, δημαγωγεί χυδαία και κρύβει το περιεχόμενο της συνθήκης εμφανίζοντάς τη σα συνθήκη με μοναδικό αντικείμενο το "ευρωπαϊκό ηλεκτρονικό φακέλωμα", όπως το ονομάζει, και μάλιστα μία συνθήκη που θέτει περιορισμούς στην κυκλοφορία των προσώπων στο εσωτερικό και το εξωτερικό! Για άλλη μια φορά στο στόχαστρό του βρέθηκε ο Γιαννόπουλος, που προώθησε το νομοσχέδιο για ψήφιση, ενώ οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ καταψήφισαν ορισμένα άρθρα του νομοσχεδίου. Πόση σχέση με τη δημοκρατία έχει η αντίδραση ενάντια στη συνθήκη του Σένγκεν φαίνεται από το γεγονός ότι στο πλευρό του ψευτοΚΚΕ βρέθηκαν για άλλη μια φορά οι πιο μαύροι παπάδες, οι οποίοι έκαναν συγκέντρωση έξω από το Μέγαρο Μαξίμου στις 3/3 εκφράζοντας τις ανησυχίες τους σχετικά με το πλήγμα που θα επιφέρει στα ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες η συνθήκη (*Ελεύθερος Τύπος*, 4/3)! Πάντως, όσο σκληρή και αν είναι αυτή η ευρωπαϊκή αστυνομοκρατία, σίγουρα δε θα απαιτεί πιστοποιητικό ορθόδοξων φρονημάτων από νεκρό για να ταφεί με το θρησκευτικό τύπο (θυμίζουμε στους αναγνώστες μας την άρνηση ταφής γυναίκας που παντρεύτηκε με πολιτικό γάμο)...

Όμπουτσμαν: Ο συνήγορος του πολίτη και οι "φίλοι του λαού"

Ο Όμπουτσμαν (συνήγορος του πολίτη) είναι αξιωματούχος διορισμένος από το αστικό κοινοβούλιο για να ερευνά διαμαρτυρίες, ενστάσεις και παράπονα των πολιτών που αφορούν πράξεις των κυβερνητικών ή δημοσίων υπηρεσιών.

Πρόκειται για ένα θεσμό που εφάρμοσαν οι αστικές τάξεις της Ευρώπης ήδη από 19ο αιώνα, και ιδιαίτερα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Έτσι, υπάρχουν όμπουτσμεν για υποθέσεις πολιτών στη Σουηδία από το 1809, στη Φιλανδία από το 1919, στη Δανία από το 1955 και στη Νορβηγία από το 1962.

Ο όμπουτσμαν είναι όργανο κοινοβουλευτικού ελέγχου στη διοίκηση του κράτους. Ακούει, συγκεντρώνει τις διαμαρτυρίες των πολιτών και ασκεί κριτική, κάνει συστάσεις σε κρατικούς αξιωματούχους και σε επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Αυτές τις κάνει μέσα στο κοινοβούλιο, απ' το οποίο και διορίζεται. Σε μερικές χώρες ασκεί και δίωξη, εκεί όπου ο αστικός δημοκρατισμός είναι πιο ισχυρός συνταγματικά.

Αυτό το θεσμό λοιπόν αποφάσισε να θεσπίσει και η δημοκρατική φιλοευρωπαϊκή φράζια μέσα στην κυβέρνηση στη χώρα μας. Κατέβασε μέσα στη Βουλή διάταξη ότι αυτό το πρόσωπο θα εκλέγεται με αυξημένη πλειοψηφία από την ολομέλεια του Κοινοβουλίου. Έτσι, ο όμπουτσμαν θα είχε αυξημένες αρμοδιότητες και μια πραγματική εξουσία τέτοια που να αντιστοιχεί στη θέση του.

Ωστόσο, αμέσως συνεδρίασε το επιστημονικό συμβούλιο της Βουλής, που αποφάνθηκε α) ότι δεν μπορεί με νομοθετική πράξη να παρέχεται αρμοδιότητα στη Βουλή, η οποία ανήκει στην εκτελεστική εξουσία, και β) ότι δεν μπορεί επίσης με νομοθετική πράξη να προβλέπεται τροποποίηση του κανονισμού της Βουλής, και μάλιστα με ειδική κοινοβουλευτική πλειοψηφία, γιατί όλες οι ανάλογες περιπτώσεις ορίζονται σαφώς απ' το Σύνταγμα.

Μ' αυτά τα συμπεράσματα τάχθηκαν αρκετοί βουλευτές της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης. Ο Πεπονής του ΠΑΣΟΚ δήλωσε ότι αν δεν τροποποιηθεί η διάταξη θα την καταψηφίσει. Ενώ από την αντιπολίτευση όλοι βρέθηκαν στο ίδιο μήκος κύματος: Δ. Σιούφας (ΝΔ), Λ. Αυδής (ψευτοΚΚΕ), Στέλλα Αλφιέρη (ΣΥΝ) και Δ. Τσαφούλιας (ΔΗΚΚΙ).

Πιο ειδικά, οι βουλευτές της ΝΔ απείλησαν να υποβάλουν ένσταση, κι έτσι ο υπουργός Εσωτερικών Αλ. Παπαδόπουλος υποχώρησε και αποδέχθηκε την τροποποίηση.

Τώρα ο όμπουτσμαν θα εκλέγεται από μια ασήμαντη δεκατριμελή διακομματική επιτροπή θεσμών και διαφάνειας και ο ρόλος του θα είναι ακρωτηριασμένος.

Η οικουμενική αυτή ενότητα βασίζεται ακριβώς στην προστασία του γραφειοκρατικού κομματικού κράτους σαν υπέρτατης αρχής. Για το νέο καθεστώς που έχει αρχίσει να εγκαθιδρύεται στη χώρα μας το κράτος είναι η ζωογόνο δύναμη του έθνους. Ο στρατός, η αστυνομία, οι δημόσιες υπηρεσίες και πιο πολύ τα κυρίαρχα κόμματα είναι προμαχόνες της Ελλάδας απέναντι στο ιδιωτικό κεφάλαιο, που νοιάζεται μόνο για το κέρδος. Αυτό το κράτος δεν μπορεί και δεν επιτρέπεται να χτυπιέται από το λαό και το "συνήγορό" του. Γιατί όσο και να ήταν ο όμπουτσμαν ένας αστός που θα απόφευγε να βάλει σε βάθος ζητήματα διαφθοράς και αδικίας, οι διαμαρτυρίες θα ήταν τόσες που θα προκαλούσαν ένα θέμα, μια μεγάλη συζήτηση και ζύμωση μέσα στο λαό γι' αυτό το κρατικό βασίλειο της γραφειοκρατίας και της διαφθοράς, ιδιαίτερα στη χώρα μας. Αυτό δεν πρέπει να γίνει. Μπορεί κανείς να φωνάζει όσο θέλει, αλλά όχι και να τα βάλει συστηματικά με το κράτος και να βρει το δίκιο του. Ιδιαίτερα αυτό δεν το θέλουν οι "φίλοι του λαού", τα δύο ρώσικα κόμματα, ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ. Γι' αυτούς κρατική ιδιοκτησία σημαίνει και λαϊκή ιδιοκτησία, ξεχνώντας να πουν πως το κράτος ανήκει στην αστική τάξη, και μάλιστα στα χειρότερα τμήματά της. Θέλουν να πάρουν αυτό το κράτος αφήνοντας ανέπαφους τους πιο βάρβαρους και διεφθαρμένους μηχανισμούς του για να δουλέψουν για τους ίδιους.

Αν για το ψευτοΚΚΕ αυτό είναι πιο φανερό, για το βρόμικο κόμμα του ΣΥΝ, που παριστάνει το "δημοκρατικό κόμμα", είναι πιο σκανδαλώδες. Γιατί ασφαλώς ο όμπουτσμαν είναι ένας θεσμός δημοκρατικός που δίνει στο λαό ένα βήμα, μια διέξοδο να εκφράσει τη διαμαρτυρία του, και μάλιστα στη χώρα μας, όπου όλοι σχεδόν βρίζουν το κράτος.

(Τα στοιχεία είναι από την *Ελευθεροτυπία*, 21/3).

ΟΛΜΕ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Γι' άλλη μια φορά αποδεικνύεται περίτρανα ότι η ΟΛΜΕ δεν έκανε απεργία, αλλά απόπειρα πολιτικού πραξικοπήματος με τη μορφή της απεργίας. Αυτό φαίνεται πια καθαρά τώρα που, αν και ψηφίστηκε και τυπικά το τέλος της "απεργίας", ο πόλεμος στην κυβέρνηση από μέρους της ΟΛΜΕ συνεχίζεται με τη μορφή του αντάρτικου, της απειθαρχίας δηλαδή σε κάθε υπουργική εγκύκλιο του Αρσένη.

Έτσι, πρακτικά ο πόλεμος αυτός εκφράζεται με τη μορφή της απειθαρχίας στο ζήτημα της απλήρωσης των χαμένων ωρών. Συγκεκριμένα, η πρόταση της ΟΛΜΕ, έτσι όπως διαμορφώθηκε στην εισήγηση προς τις ΕΛΜΕ στις 26-3-97, ζητάει:

⇒ κατάργηση των προαγωγικών και απολυτηρίων εξετάσεων των Γυμνασίων και Λυκείων

⇒ η προαγωγή να γίνεται μόνο από το μέσο όρο των τριμηνιαίων βαθμών

⇒ περικοπή της ύλης των Γενικών εξετάσεων για ΑΕΙ-ΤΕΙ
⇒ οι μαθητές των Λυκείων που θα αποτύχουν στις εισαγωγικές να συμπληρώσουν την επόμενη χρονιά τα χαμένα μαθήματα ως ακροατές!

Από την άλλη μεριά, η ΟΛΜΕ δε δέχεται να γίνουν μαθήματα το Σάββατο ούτε να προστεθεί όγδοη ώρα στο καθημερινό πρόγραμμα λειτουργίας του σχολείου.

Τα παραπάνω μέτρα που προτείνει η ΟΛΜΕ οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στη ματαίωση και των γενικών εξετάσεων, αφού είναι πρακτικά αδύνατο να καλυφθούν οι ώρες με την άρνηση που προβάλλουν, ιδιαίτερα στην πρόσθεση της όγδοης ώρας, αλλά και με την άρνηση να καλυφθούν οι ώρες αυτές από αναπληρωτές. Με λίγα λόγια οδηγούν σε πλήρη διάλυση των σχολείων και σετίναγμα των πανελλήνιων εξετάσεων στον αέρα, αφού η περικοπή της ύλης που προτείνουν θα σημειώνει αυτόματα χιλιάδες προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας από αποτυγχόντες μαθητές, ακύρωση των αποτελεσμάτων των εξετάσεων και μια γενική αποδιοργάνωση.

Όλοι λοιπόν αναρωτιούνται ποιο είναι το κράτος και η εξουσία στην περίπτωση του υπουργείου Παιδείας όταν βλέπουν μια ΟΛΜΕ να σηκώνει ένα υποτιθέμενο αντάρτικο και να γράφει στα παλιά της τα υποδήματα την ηγεσία του υπουργείου. Αυτή η απορία είναι διάχυτη και σε μεγάλο μέρος των καθηγητών, αλλά και στο λαό. Μόνο η ΟΑΚΚΕ βεβαίως μπορεί να εξηγήσει από πού πηγάζει αυτή η εξουσία. Το κράτος σήμερα στην Ελλάδα είναι περισσότερο κράτος του σοσιαλισμού παρά του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού.

Πολιτικά αυτό για μας σημαίνει ότι το πλεύρισμα Λαλιώτη-

Σκανδαλίδη στο Σημίτη και η αναβάθμισή τους στην κυβέρνηση δυναμώνει παραπέρα την ηγεμονία του ρώσικου μπλοκ στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ηγεμονία που πληρώθηκε με το προσωρινό αντάλλαγμα του σταματήματος της απεργίας της ΟΛΜΕ μέσω του δικού τους Τσούλια. Η νέα κόντρα έρχεται λοιπόν να δρέψει τις προσπάθειες των Τσούλια-Σκανδαλίδη-Λαλιώτη με την καθαίρεση ακόμα και του Αρσένη, έτσι ώστε η υπεροχή αυτή να εκφραστεί και κυβερνητικά και να απαλλαγεί το ρώσικο μπλοκ από άλλον ένα ενοχλητικό εθνικιστή.

Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι στη νέα κόντρα προσπαθούν να βάλουν μπροστά τους μαθητές. Γιατί αυτούς βλέπει τώρα η ΟΛΜΕ να μπορούν να αξιοποιηθούν στο πολιτικό τους πραξικόπημα. Κι αυτό επειδή είναι αρκετά εύλωτοι ιδεολογικά, όσον αφορά την εύκολη λύση, τη μη κάλυψη των χαμένων διδακτικών ωρών. Ενθαρρύνουν λοιπόν έναν ξεσηκωμό των μαθητών στα μέτρα τους, στον οποίο όμως η ΟΛΜΕ θα είναι από πίσω αυτή τη φορά. Έτσι εξηγείται πώς σε συνέλευση καθηγητών οι σύντροφοί μας άκουσαν τους συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ να λένε ότι οι μαθητές και οι γονείς τους θα πληρώσουν τώρα, διοργανώνοντας συλλαλητήρια ή και καταλήψεις και αποχές, στα οποία όμως η ΟΛΜΕ θα συμπαραστέκεται, αλλά δε θα διοργανώνει, γιατί και αυτοί στην απεργία τους δεν τους συμπαραστάθηκαν όσο θα ήθελαν. Η ΟΛΜΕ λοιπόν και χρησιμοποιεί και τιμωρεί μαθητές και γονείς που δεν ήταν μαζί τους. Αυτή η στάση θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να προβληματίσει μαθητές και γονείς. Μια αποχή, μια κατάληψη όχι μόνο δεν τους βοηθάει αυτή τη στιγμή, αλλά τους καταστρέφει, διαλύει τα σχολεία και γίνεται αφορμή για πολιτική ανωμαλία.

Κάποιος όμως θα πει: "Και δεν πάνε να καούν τα σχολεία, τέτοια μπάχαλα που είναι"! Ήδη η ΟΛΜΕ χρησιμοποιεί αυτό το επιχείρημα κατά κόρον. Η διάλυση των σχολείων είναι ένα σύνθημα που έχει χρησιμοποιηθεί και από τους αναρχικούς, αλλά και από επαναστατικούς κύκλους.

Κάτω από κάποιες συγκυρίες αυτό το σύνθημα έχει αριστερόπροοδευτικό περιεχόμενο, πχ. όταν εντάσσεται στα πλαίσια μιας επανάστασης και το αστικό σχολείο πρέπει να αντικατασταθεί από το σοσιαλιστικό σχολείο. Άλλο όμως αυτό και άλλο η διάλυση του σχολείου από τα δεξιά. Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι το σχολείο διαλύεται για να επέλθει ο μεσαιώνας και το σκοτάδι. Για να βασιλέψει η αντίδραση και ο φασισμός. Πρέπει λοιπόν να είναι πολύ προσεκτικό το κίνημα που χρησιμοποιεί ένα τέτοιο σύνθημα κάτω από τις δοσμένες συνθήκες.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

* Πριν αλέκτορα λαλήσαι τρις, κάθε νοήμων άνθρωπος που στοιχειωδώς παρακολουθεί τα τεκταινόμενα στη γείτονα Αλβανία κατάλαβε ότι η "μεγαλειώδης λαϊκή επανάσταση", άμα τη επιστροφή στην εξουσία των παιδιών του Χότζα, μετασηματίστηκε σε γενικευμένο πλιάτσικο των ενόπλων συμμοριών.

* Μείνανε μόνο οι δηλώσεις "επαναστατικής αλληλεγγύης" του εγχώριου κνιταριού, τόσο του ορίτζιναλ όσο και του μιμασιόν. Μια τέτοια δήλωση υπήρξε εκείνη του Γιάννη Μπανιά, στην Εποχή της 16/3/97. Ας τη θυμηθούμε: <<Κι εκεί που πήγαιναν να πιστέψουν πως είχαν οριστικά ξεμπλέξει με τους λαούς, ήρθε ο αλβανικός λαός να δώσει ένα καλό μάθημα και να χαλάσει τα σχέδια των ισχυρών της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Οι μάζες ήρθαν στο προσκήνιο και τώρα οι μεγάλοι τρέχουν και δεν φτάνουν. Όχι όμως μόνον οι ισχυροί, αλλά και όλος ο κόσμος παρακολουθεί με έκπληξη και θαυμασμό τη μεγαλειώδη εξέγερση του αλβανικού λαού. Μια εξέγερση που φάνηκε στην αρχή ότι ήταν ένα βίαιο τυφλό ξέσπασμα μιας συσσωρευμένης αγανάκτησης και απελπισίας που θα διαρκούσε πολύ λίγο. Μια εξέγερση όμως που πολύ γρήγορα εξελίχθηκε σε μια αληθινή επανάσταση. Με όλα τα χαρακτηριστικά που την προσδιορίζουν ως τέτοια. Με σαφή κοινωνικά και πολιτικά αιτήματα και στόχους>>.

* Η ανωτέρω "ανάλυση" θα μπορούσε αναμφίβολα να χαρακτηριστεί μνημείο πολιτικού κρετινισμού και να τοποθετηθεί στο μουσείο της κνίκης σκέψης, δίπλα στο σπινθηροβόλο βλέμμα του βοδιού, υπάρχουν ωστόσο ενστάσεις καθώς ορισμένοι σύντροφοι προτείνουν να συμπεριληφθεί στη συλλογή απανθισμάτων επικίνδυνης βλακείας.

* Όσο δε για το πρωτοσέλιδο της Εποχής: *Posht Berisa*, υποθέτουμε πως εννοούσε στα αλβανικά *Κάτω ο Μπερίσα*. Την επόμενη φορά πάντως που θα το χρησιμοποιήσουν οι συντάκτες της, ας το γράψουν τουλάχιστον σωστά: *poshte*. Λόγου χάρη, *poshte tryezes*, δηλαδή: κάτω από το τραπέζι.

* Το μοντέλο ζωής, που προτείνει στην κοινωνία η συμμορία του Περισού και τα εξαρχαιώτικα συνημμένα της, ευδοκίμει εδώ και δεκαετίες στη Βόρεια Κορέα. Να θυμίσουμε ότι η πολιτική σκέψη του αυτοκράτορα του κνίκου αυτού επίγειου παραδείσου έχει εκδοθεί στην Ελλάδα από το Λουκά Αξελό (εκδόσεις ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ), ο οποίος και αμείφθηκε για την πράξη του αυτή από τον ίδιο τον Κιμ Ιλ Σουνγκ, όταν τον επισκέφτηκε πριν μερικά χρόνια ως εκπρόσωπος του Κύρκου, λαμβάνοντας δώρο ένα μεσαιωνικό βάζο για το σαλονάκι του.

* Ο λόγος λοιπόν για την "κόκκινη" Βόρεια Κορέα, γιατί το Παγκόσμιο Γραφείο Τροφίμων ανακοίνωσε επίειγον πρόγραμμα επισιτιστικής βοήθειας για τα λιμοκτονούντα παιδιά αυτής της χώρας, καθώς 2,4 εκατομμύρια παιδιά κινδυνεύουν εκεί να πεθάνουν από την πείνα.

* Διαβάσαμε στην Εποχή ότι το Μάαστριχτ είναι μία κοινωνική Ευρώπη που μάχεται για την απασχόληση, χρηματοδοτεί την ανάπτυξη, υπερασπίζεται το περιβάλλον και εγγυάται τα δικαιώματα του πολίτη και δεν πιστεύουμε τα μάτια μας. Μια ολόκληρη σελίδα μιλούσε για τις σημαντικές κατακτήσεις που βιώνουν τα 370 εκατομμύρια πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

* Διέσδυσε κονδυλοφόρος πράκτορας του δυτικοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού στη γιάφκα της Ακαδημίας;

* Όχι, απλώς οι ντούροι μαστριχοφάγοι της Εποχής έβαλαν νερό στο κρασί τους, διότι, ομπορτουμιστικά σκεφτόμενοι, φίλη μεν η καθ' ημάς Ανατολή, φίλτατος δε ο παρὰ των κουτόφραγκων της Εσπερίας, για μια καλοπληρωμένη ολοσέλιδη διαφήμιση του *Γραφείου Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για την Ελλάδα*.

* Είναι κοινό μυστικό ότι η σύγχρονη Γερμανία αποτελεί (μαζί με τη Γαλλία) την ψυχή της ευρωπαϊκής σύγκλισης. Πώς γίνεται, τώρα, η ελληνική κυβέρνηση να εμφανίζεται στα λόγια πολιτευόμενη υπέρ της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και ο έλληνας υπουργός Εξωτερικών να ταυτίζει το σημερινό γερμανικό πολιτικό σύστημα με το ναζισμό (βλέπε δηλώσεις του κατά Κίνκελ), αυτό αποτελεί μυστήριο της πολιτικής πασοκικής σκέψης, που ως γνωστό πλειστάκις αποκλίνει της κοινής λογικής.

* Ας αφήσει πάντως ο Πάγκαλος τα περί *αταβιστικής αντίληψης της ιστορίας*, για να μη θυμηθούμε τον αγριάνθρωπο αρβανίτη και επιπλέον δικτάτορα της Ελλάδας, συνονόματο παππού του.

* Τώρα, για το αν άρεσαν οι κατά Γερμανών ύβρεις του Πάγκαλου στον ελληνοχριστιανό Ζουράρι, μια και του πρόσφεραν αμπάριζα για να βγει και να απαιτήσει το συμμαζέμα της *ναζιστοειδούς απόφυσης που λέγεται Κίνκελ και το παραλήρημα του κτηνώδους ολοκληρωτισμού του*, εκείνο που έχουμε να πούμε είναι ότι, αν κάτι πρέπει να συμμαζευτεί, αυτό είναι ο ορθοδοξοφασιστάς Ζουράρις και το μεσαιωνικό παραλήρημά του.

* Ας προσέξει δε ο αμπελοφιλόσοφος, γιατί εκτός των άλλων κινδυνεύει να ξεπεραστεί από

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ" ΤΩΝ ΝΑΖΙ

Επερώτηση στη Βουλή ενάντια στη "Χρ. Αυγή" κατέθεσε το ψευδοΚΚΕ κάτω από την πίεση της καμπάνιας της ΟΑΚΚΕ. Όμως η επερώτηση αυτή δεν έβαζε το ζήτημα της απαγόρευσης της λειτουργίας της "Χρ. Αυγής" και ουσιαστικά μ' αυτόν τον τρόπο προσπάθησε να φρενάρει την ανάπτυξη του δημοκρατικού κινήματος στα δικά του πλαίσια.

Το βασικό ζήτημα σήμερα είναι η πάλη για την απαγόρευση κάθε νόμιμης δράσης της χιτλερικής συμμορίας.

Σ' αυτή την κατεύθυνση αποκτά μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία το ψήφισμα που πάρθηκε ομόφωνα από τη Γενική Συνέλευση των α-

ντιπροσώπων του Εργατικού Κέντρου Πειραιά.

Το ψήφισμα αυτό που δημοσιεύσαμε παρακάτω προτάθηκε από τους συντρόφους της ΟΑΚΚΕ αντιπροσώπους στη Γενική Συνέλευση και αποτελεί μια σημαντική απάντηση στη φασιστική βία και τρομοκρατία.

«Η Γενική Συνέλευση των αντιπροσώπων του Εργατικού Κέντρου Πειραιά καταδικάζει την κλιμακούμενη βία της χιτλερικής συμμορίας που αυτοαποκαλείται "Χρυσή Αυγή", όπως αυτή εκφράστηκε με τις επιθέσεις και τους τραυματισμούς μελών πολιτικών κομμάτων στον Πειραιά και δύο

μαθητών στην Κυψέλη και στο Νέο Ψυχικό αντίστοιχα, αλλά και άλλων νέων.

Η Γενική Συνέλευση θεωρεί πρόκληση και απειλή για τη δημοκρατία στη χώρα τη νόμιμη ύπαρξη αυτής της οργάνωσης και την τρομοκρατική της δράση.

Απαιτεί να βγει άμεσα εκτός νόμου όπως ισχύει σε όλες τις χώρες της Ευρώπης και να τιμωρηθεί παραδειγματικά για τη δράση της.

Η Γενική Συνέλευση καλεί τη Διοίκηση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά να πάρει όλες τις πρωτοβουλίες σ' αυτή την κατεύθυνση.

Πειραιάς, 14 Μαρτίου 1997»

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΦΑΤΟΣ ΝΑΝΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

ναδικό έδαφος οικονομικής λειτουργίας και σχετικής πολιτικής ομαλότητας στην Αλβανία πείθοντας στην πράξη τους πάντες μέσα κι έξω από την Αλβανία ότι κάτι πολύ σάπιο είχε συμβεί στο Νότο. Έτσι, ο πρωθυπουργός-μαριονέτα του Φάτος Νάνο, ο Μπασκίμ Φίνο, άρχισε σταδιακά να χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του.

Αυτά όλα δε σημαίνουν ότι το πραξικόπημα έχει αποτύχει. Ο διαμελισμός της Αλβανίας είναι γεγονός. Η κυριαρχία των σοσιαλφασιστών στο Νότο είναι επίσης γεγονός και είναι επίσης γεγονός ότι έχουν μαζί τους τις υπερδυνάμεις και την Ελλάδα. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η μόνη ουσιαστική προοδευτική εξέλιξη περνάει από μια εξέγερση του πληθυσμού του Νότου ενάντια στους πραξικοπηματίες και τις συμμορίες τους με τη βοήθεια του Βορρά.

Όμως στις μέρες μας οι εσωτερικές εξελίξεις, ιδιαίτερα αυτές στις μικρές χώρες, έχουν γίνει ανοιχτά αντικείμενο ωμής επέμβασης των μεγάλων ξένων δυνάμεων. Ο ιμπεριαλισμός δεν αφήνει πια τους λαούς των χωρών να λύσουν τα εσωτερικά τους προβλήματα και επεμβαίνει ωμά παριστάνοντας τον πατέρα για να φέρει την τάξη ή την αταξία ανάλογα. Σε τέτοιες συνθήκες η πολιτική γραμμή, η ώρα και η μορφή που έχει μια ξένη επέμβαση παίζει αποφασιστικό ρόλο στην εσωτερική εξέλιξη και συχνά την καλύπτει. Είδαμε στη Βοσνία πώς ο ιμπεριαλισμός εμπόδισε το βοσνιακό λαό να αντισταθεί στους σέρβους εισβολείς και πώς του επέβαλε ένα ορισμένο είδος συγκυβέρνησης με τους κροάτες σοβινιστές στα πλαίσια ενός εκτρωματικού και διαμελισμένου κράτους.

Αυτό το παιχνίδι παίζεται τώρα και με την Αλβανία, γι' αυτό η συζήτηση γύρω από την ξένη επέμβαση έχει σ' αυτή τη φάση μεγαλύτερη ένταση από τη συζήτηση γύρω από τις εσωτερικές εξελίξεις στην ίδια τη χώρα και γενικά από τις αντιδράσεις του πληθυσμού της.

ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΗΣ
Στο ζήτημα της εξωτερικής ιμπεριαλιστικής επέμβασης υπάρχουν σήμερα δύο στρατόπεδα, το ευρωπαϊκό και το ρωσοαμερικάνικο. Το ρωσοαμερικάνικο στρατόπεδο είναι καταρχήν αντίθετο σε μια στρατιωτική επέμβαση όσο οι σοσιαλφασίστες ελέγχουν το Νότο και ταυτόχρονα συμμετέχουν ισχυρά στην κυβέρνηση του Βορρά με πρωθυπουργό και υπουργό Άμυνας δικό τους. Όμως αυτό το στρατόπεδο έκανε και κάνει δραστήρια διπλωματική επέμβαση υπέρ του Νότου και υπέρ της πτώσης του Μπερίσα. Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον ο-

ποίο ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ απαιτούν τη μη επέμβαση στην Αλβανία (εννοώντας τη στρατιωτική), ενώ επεμβαίνουν τα ίδια και απαιτούν τη διπλωματική επέμβαση της Ελλάδας και των πάντων για την πτώση του Μπερίσα.

Το ευρωπαϊκό στρατόπεδο θέλει στρατιωτική επέμβαση για να αποσοβήσει έναν εμφύλιο πόλεμο-δικαίο ή άδικο (και όχι υπό την "προστασία" του ΟΑΣΕ και του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ) δεν ενδιαφέρει τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Ωστόσο αντικειμενικά σήμερα μια ευρωπαϊκή στρατιωτική επέμβαση θα ενισχύσει περισσότερο τον Μπερίσα, επειδή θα δικαιώσει την κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Όμως μ' αυτό τον τρόπο θα θριαμβεύσει σταδιακά η δημοκρατική σταθερότητα και η ομαλότητα στο Βορρά και θα αδειάσει από κάθε εσωτερικό και διεθνές κύρος το σοσιαλφασιστικό έκτρωμα του Νότου. Ακόμα, ένας ευρωπαϊκός στρατός θα αντιμετωπίσει στο Νότο τους πλιατσικολόγους και θα συγκρουστεί μαζί τους, ενώ δε θα έχει ειδικούς λόγους βίαιης επέμβασης στο Βορρά. Έτσι μάλιστα όπως έχουν τα πράγματα, εκεί οι πληθυσμοί θα τον στηρίζουν.

Τα παραπάνω δε μας κάνουν να είμαστε υπέρ μιας ευρωπαϊκής στρατιωτικής επέμβασης. Σε κάτι τέτοιο είμαστε αντίθετοι από άποψη αρχής, αφού δεν υπάρχει εξωτερική επίθεση στην Αλβανία. Γιατί και η πιο θετική στρατιωτική επέμβαση ευνουχίζει ένα λαό και τον κάνει πάντα να στηρίζεται στους εξωτερικούς παράγοντες και όχι στις δυνάμεις του. Επίσης πάντα υπάρχει το πρόβλημα πώς θα απελευθερωθεί κανείς από τους απελευθερωτές.

Αντιμετωπίζουμε λοιπόν εδώ την ευρωπαϊκή επέμβαση σα θετική μόνο σε σχέση με τη ρωσοαμερικάνικη διπλωματική επέμβαση ή τη ρωσοαμερικάνικη στρατιωτική επέμβαση μέσω ΟΗΕ - ΟΑΣΕ.

Γι' αυτό λοιπόν οι "ρώσοι" ξελαρυγγιάζονται στη χώρα μας ενάντια στις ξένες επεμβάσεις. Όμως η ρώσικη διπλωματία δεν είναι έλληνας κνίτες και δεν μπορεί με τίποτα να θεμελιώσει τη γραμμή της μη επέμβασης. Ούτε, ακόμα περισσότερο, ο φίλος τους ο Κλίντον θα μπορούσε να στηρίξει μια τέτοια γραμμή. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Μπασκίμ Φίνο αδυνατεί να αρνηθεί τη "μη στρατιωτική επέμβαση".

ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΟΑΣΕ-ΟΗΕ

Έτσι, τώρα η διεθνής διπλωματική σύγκρουση επικεντρώνεται ουσιαστικά στο "ποια στρατιωτική επέμβαση" θα επιλεγεί, δηλαδή στο ποιος έχει το πάνω χέρι πολιτικά σ' αυτήν.

Η Ευρώπη απέτυχε, όπως πάντα, να ενωθεί και δεν μπόρεσε να οργανώσει δική της πολιτικά ελεγχόμενη εκστρατεία. Έτσι το πά-

νω χέρι το πήρε ο ΟΑΣΕ, στον οποίο κυριαρχεί πάντα το ρώσικο βέτο. Αυτό το βέτο εκφράστηκε με τη θέση: "Ναι στην επέμβαση του ΟΑΣΕ, αλλά με άδεια, δηλαδή καθοδήγηση, από τον ΟΗΕ". Άδεια από τον ΟΗΕ σημαίνει άδεια από το ρωσοαμερικάνικο μέτωπο, που ηγεμονεύει απόλυτα στο Συμβούλιο Ασφαλείας και στη Γραμματεία του ΟΗΕ, και που με τη σειρά του ηγεμονεύεται από τη Ρωσία.

Σ' αυτή την επέμβαση πάνε τώρα τα πράγματα, που σημαίνει ότι η βαριά πληγωμένη Αλβανία μπαίνει υπό ρωσοαμερικάνικη κηδεμονία στο Βορρά και υπό ρώσικη στο Νότο. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αποδεικτικό της ρώσικης καθοδηγητικής ανάμιξης από τη διαβεβαίωση της Μόσχας ότι το αλβανικό υπουργείο Άμυνας (που ελέγχεται από το Νάνο) «ζήτησε από τη Ρωσία επείγουσα βοήθεια σε στρατιωτικό εξοπλισμό, περιλαμβανομένων οχημάτων μεταφοράς προσωπικού και αυτομάτων όπλων».

Μέσα σε ένα τέτοιο εξαιρετικά ανώμαλο και αντιδραστικό διεθνές περιβάλλον ήταν φυσικό να οργιάσει η ελληνική διπλωματία. Εδώ υπήρξαν αρχικά αντιστάσεις από τη γραμμή Σημίτη στο να χτυπηθεί ο Μπερίσα, ενώ Σημίτης και Τσοχατζόπουλος ενώθηκαν για λίγο στη γραμμή που τόσο κακοφαινόταν στους κνίτες, δηλαδή στρατιωτική επέμβαση υπό ευρωπαϊκή πολιτική ηγεμονία. Υποθέτουμε ότι ο Τσοχατζόπουλος δε θα έδινε δεκάρα για το ποιος θα είχε την πολιτική ηγεμονία, αρκεί να πάταγε ελληνικός στρατός στη "Βόρεια Ήπειρο".

ΤΟ ΒΡΟΜΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Όμως σε γενικές γραμμές η ελληνική διπλωματία δούλεψε για την ανωμαλία και τη διάσπαση της Αλβανίας, δηλαδή για τη σταθεροποίηση των σοσιαλφασιστών στο Νότο.

Σ' αυτή τη δουλειά διέπρεψε ο Κρανιδιώτης, που απαιτεί ωμά πτώση του Μπερίσα, συνομιλεί μόνο με το Φίνο, επέμβηκε ωμά στα εσωτερικά της Αλβανίας συνομιλώντας δίχως άδεια με το Νότο, στηρίζει τον υπεραντιδραστικό επεμβασία πρόξενο του Αργυρόκαστρου Κανέλλο, φέρνει, τέλος, στην Ελλάδα το Φάτος Νάνο και συνομιλεί μυστικά μαζί του την ώρα που εκτοξεύονται κατηγορίες στην αλβανική βουλή ότι η χώρα μας συμμετείχε -και μάλιστα καθοδήγησε- το πραξικόπημα του Νότου.

Πραγματικά, οι σοσιαλφασίστες και οι οπαδοί του "ορθόδοξου τόξου" στη χώρα μας απειλούν να μας σύρουν σε μια τερατώδη επέμβαση στην Αλβανία στο πλευρό των χοτζικών και ρωσόφιλων σοσιαλφασιστών μέσω της άδηλης εσωτερικής διείδυσης και μέσω της παροχής του ελληνικού εδάφους σαν μετόπισθεν για τη δρα-

στηριότητα των τελευταίων.

Πρέπει πολύ να μας ανησυχήσουν οι ισχυρισμοί του Γκαζιντέντε, του ανθρώπου του Μπερίσα, επικεφαλής της αλβανικής ΚΥΠ, ότι το πραξικόπημα του Νότου το οργάνωσε από την Ελλάδα ο Κίτσο Μουστάκι, αρχηγός του αλβανικού στρατού επί Χότζα (ο Πάγκαλος είχε παραδεχτεί προημερών ότι ο Μουστάκι έμεινε στην Ελλάδα). Πρέπει ακόμα να θεωρήσουμε παραπάνω από σίγουρη την καταγγελία Γκαζιντέντε ότι ο Κλίντον έβαλε έναν ελληνοαμερικάνο, που προορίζει για αρχηγό της ΣΙΑ, τον Τζόρτζ Τένεζ, να επιβλέψει την "εξέγερση" (σύμφωνα με δημοσίευμα της Ρεμπουμπλικά, που αναφέρει η Ελευθεροτυπία στις 24 του Μάρτη).

Πάντως, σε κάθε περίπτωση πέφτει τώρα στους ώμους των ελ-

λήνων δημοκρατών και διεθνιστών το νέο φορτίο της πάλης ενάντια στην ανάμιξη της Ελλάδας στην εκστρατεία διαμελισμού και φασιστικοποίησης της Αλβανίας για λογαριασμό της στρατηγικής της Ρωσίας.

Η αμείλικτη ιδεολογική και πολιτική πάλη ενάντια στους κνίτες, τροτσκιστές και (μ-λ) υποστηρικτές των σοσιαλφασιστών του αλβανικού Νότου είναι τώρα ένα ζήτημα ζωής και θανάτου για την ειρήνη και τη δημοκρατία στην Ελλάδα και σε όλα τα Βαλκάνια.

Αυτοί τώρα πρέπει να αποκάλυψουν περισσότερο από κάθε άλλη φορά σαν πρακτικοί σύμμαχοι της χιτλερικής "Χρ. Αυγής" και της ΜΑΒΗ στο πλευρό της αλβανικής και της παγκόσμιας αντίδρασης.

Συνέδριο της ΝΔ Υποταγή των ευρωπαϊόφιλων

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας πως ο αντιευρωπαϊκός, ρωσόφιλος σοβινισμός της ομάδας Έβερτ στην προηγούμενη περίοδο άνοιγε το δρόμο στην κυριαρχία των πιο ανοιχτών ρωσόφιλων δυνάμεων που εκφράζονται με τον Κώστα Καραμανλή μέσα στη ΝΔ. Αυτό έγινε με την εκλογή του στη θέση του προέδρου στο πρόσφατο συνέδριο.

Μέσα στο λεγόμενο "καραμανλικό" μπλοκ δόθηκε η πάλη για την ηγεμονία ανάμεσα στον Έβερτ και τον Κ. Καραμανλή. Μια πάλη όμως που είχε κριθεί υπέρ του Κ. Καραμανλή, μέσα από τη συνολική κίνηση αυτού του μπλοκ προς το ρωσόφιλο σοβινισμό.

Έτσι, σε ένα κόμμα της αστικής τάξης που χτυπούσε μέσα του τον ευρωπαϊσμό, στηριγμένο στον παλιό εκοφίτικου τύπου σοβινισμό και φασισμό που έκφραζε η ομάδα Έβερτ, ήταν σχετικά εύκολο να κυριαρχήσει μια αντιευρωπαϊκή ομάδα "συνασπισμικού" τύπου.

Γιατί μόνο ο κεντριστής Κ. Καραμανλής, ο άνθρωπος που έριξε μέσα στη ΝΔ το σύνθημα "ούτε φιλελευθερισμός-ούτε σοσιαλισμός", που ηγήθηκε της επιτροπής ειρήνης της ΝΔ με αρκετές συνεργασίες με τις επιτροπές ειρήνης του σοσιαλφασιστικού μπλοκ, αυτός που προλόγισε και επιμελήθηκε την έκδοση βιβλίου υπέρ του Γκορμπατσόφ, ήταν σε θέση να χτυπήσει αποφασιστικά την ευρωπαϊκή τάση μέσα στη ΝΔ και να προσπαθήσει να μετατρέψει το κόμμα αυτό σε ένα ακόμη εργαλείο των ρωσόφιλων τμημάτων της αστικής τάξης.

Ένα ήταν το κυρίαρχο ζήτημα στο συνέδριο της ΝΔ: Να χτυπηθεί η φιλελευρωπαϊκή τάση και να κοπεί κάθε δρόμος προς την αυτονομία της. Αυτό το ρόλο ανέλαβε να παίξει ο Κ. Καραμανλής παραλύοντας κυριολεκτικά την αντίδρασή της.

Όλοι οι εκφραστές των ευρωπαϊστών ο ένας μετά τον άλλο με

επικεφαλής τον ίδιο το Μητσοτάκη δήλωσαν την υποταγή τους στον Κ. Καραμανλή, ενώ την ίδια στιγμή ο ίδιος καλεί σε "επιστροφή" το Σαμαρά.

Πρόκειται πραγματικά για μια ταχτική που πρώτος δίδαξε ο Α. Παπανδρέου: Από τα δεξιά θα υπάρχει η σοβινιστική τάση που θα πιέζει για ακραίο αντιευρωπαϊσμό και στη μέση η ρωσόφιλη κλίκα που θα κλείνει το μάτι στους ευρωπαίους, αλλά θα υποχωρεί στους σοβινιστές για το καλό της "ενότητας" του κόμματος δήθεν μπροστά στο κέρδιμα των εκλογών και της κυβέρνησης. Σ' αυτό το παιχνίδι η ευρωπαϊκή τάση χάνει κάθε συνοχή, υποχωρεί και διαλύεται.

Αυτό δείχνει και το χαρακτήρα της. Χαρακτήρας που φάνηκε με την ανάδειξη σαν ηγέτη της του κεντριστή Σουφλιά, με την άρνηση από την πλευρά του να δώσει κάθε πολιτική πάλη στη βάση μιας συγκροτημένης πολιτικής πλατφόρμας, την άρνηση κάθε πάλης με το σοβινισμό και την πολιτική της μυωπία να δει το βάθος των αντιθέσεων μέσα στη ΝΔ και κατ' επέκταση μέσα στην κοινωνία.

Στην πραγματικότητα, η υποταγή των ευρωπαϊστών μέσα στη ΝΔ δείχνει τη γενικότερη αδυναμία της αστικής τάξης να αντισταθεί στη σοσιαλφασιστική επίθεση και να δώσει την αντιιμπεριαλιστική πάλη.

Γιατί είναι μια τάξη συνολικά βουτηγμένη στο σοβινισμό και στο μεγαλοϊδεατισμό, μαθημένη στην "προστασία" για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της πάνω στην εργατική τάξη και στο λαό.

Σ' αυτή την ανίατη αρρώστια της αστικής τάξης βρίσκει εξήγησή το γεγονός να δηλώνουν το ένα μετά το άλλο τα κόμματα της αστικής τάξης την υποταγή τους στη ρώσικη υπερδύναμη.

Μια υποταγή που φέρνει πιο κοντά την κυριαρχία του ρώσικου ιμπεριαλισμού, αλλά και μεγαλώνει αναπόφευκτα την αντίσταση του δημοκρατικού λαϊκού κινήματος.

